11- ÇOCUK KLASİKLERİ

Mark Twain

TOM SAWYER

11- TOM SAWYER

MUTLU PRENS

İNSAN NE İLE YAŞAR

KÜÇÜK PRENS

OLIVER TWIST

DEFİNE ADASI

ROBIN HOOD

TOM SAWYER

ANDERSEN'DEN MASALLAR

EZOP MASALLARI

LA FONTAINE MASALLARI

PİNOKYO

80 GÜNDE DEVRİ ALEM

PETER PAN

HEİDİ

POLYANNA

ÇOCUK KALBİ

ŞERMİN

ALTIN IŞIK

YALNIZ EFE

KELOĞLAN MASALLARI

FALAKA

HİKAYELER

KARAGÖZ İLE HACİVAT

4.00₺

MAVİÇATI
YAYINLARI

TOM SAWYER

MARK TWAIN

İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-9133-73-9

Sertifika No: 32399

Çevirmen: Süheyl Güven

Kapak Tasarım: Hasan Koç

Sayfa Tasarım: Çelebi Şenel

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No:4
Davutpaşa/İstanbul Tel: 0212 674 97 23
Sertifika No: 12088

ERDOĞAN KİTAP DAĞ. PAZ. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Sertifika No: 30038

Çobançesme Mah. Mithatpaşa Cad.

Çelik Sokak No: 10/A

Bahçelievler - İstanbul

212 515 05 55-18 55

http://www.mavicatiyayinlari.com

Maviçatı Yayınları, ERDOĞAN KİTAP DAĞ. PAZ. VE TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.

TOM SAWYER

MARK TWAIN

Çevirmen: Süheyl Güven

MAVİÇATI
YAYINLARI

TOM'UN BULUŞU

"Hey, Tom."

Yanıt yok.

"Hey, Tom!"

Yine yanıt yok.

"Bu afacan çocuk nereye gitti acaba?"

Yaşlı kadın, burnunun ucuna kaydırdı gözlüğünü. Odaya göz gezdirdi. Şaşkın bir ifade vardı yüzünde. Sonra, yüksek sesle söylendi:

"Ah! seni bir elime geçirirsem, ne yapacağımı bilirim ben!.."

Oturduğu yerden kalktı. Süpürge sopasıyla yatağın altını dürtükledi. Bu hareket, sadece yatağın altında uyuyan kediyi ürkütüp, kaçırmağa yaradı. Yaşlı kadın öfkeyle:

"Bu çocuk gibisini hiç görmedim..." diye homurdandı.

Kapı açıktı. Gitti, eşikte durup bakışlarını bahçede dolaştırdı. Tom sırık domatesleriyle, yüksek otların arasında olabilir miydi? Ama, gözüne kuşku çekici bir şey çarpmadı. Tom, buhar olup havaya uçmuş gibiydi. Yaşlı kadın, son çareye başvurmayı düşündü. Öfkesini gizlemeye çalışarak:

"Huuu! huuu! Tom! Neredesin?" diye birkaç kez bağırarak yineledi.

Aynı anda arkasında hafif bir tıkırtı duydu. Başını ansızın geriye çevirdi. Çevik bir hareketle Tom'u yakasından yakalayarak:

"Demek buradaymışsın!" diye mırıldandı. "Bu dolabın içine saklanabileceğin hiç aklıma gelmemişti. Orada ne yapıyordun?"

"Hiiiç..."

"Hiç mi? Nasıl olur? Şu ellerinin hâline bak!.. Ya, ağzın! Peki bu lekeler nedir?"

"Bilmiyorum teyzeciğim..."

"Ben sana bunların ne olduğunu söyleyeyim mi? Bu... reçel... Sana kırk kez reçel kavanozlarına dokunmamanı söylemiştim. Uzat şu sopayı..."

Tom'un çekingen bir tavırla uzattığı sopayı öfkeyle kaptı. Sopayla havada birkaç geniş daire çizdi. Tehlikenin kaçınılmaz olduğunu anlayan Tom, bakışlarını teyzesinin omuzlarının hizasından geriye doğru yönelterek, kısık bir sesle:

"Teyzeciğim dikkat!" diye bağırdı. "Arkana bak!"

Telaşla eteklerini toplayan yaşlı kadın geriye döndü. Tom, bu fırsattan yaralanarak, yaşlı kadının eteklerine sürtünerek bahçeye fırladı. Yüksek tahta perdeye tırmandı ve öteki tarafa atlayıp gözden kayboldu.

Polly teyze kısa bir süre orada şaşkın şaşkın durdu. Sonra, kendi kendine gülerek:

"Bu kaçıncı oyunu, diye söylendi. Her keresinde başka bir numara bulup bana yutturuyor! Ben de hiç akıllanmıyorum... Ama ne yapabilirim ki?.. Ölen kız kardeşimin yadigârı o bana... Bir türlü gerektiği gibi sert davranamıyorum ona..."

Tom, akşam yemeğinden önce eve döndü. Ertesi güne hazırlık olsun diye odun kırıp, çıraları yaran küçük zenci Jim'e yardım etmeye ancak zaman kalmıştı. Tom, bu zamanı da Jim'e hayali maceralar anlatarak geçirdi. Böylece Jim'in çalışmasına da engel olmuştu. Tom'un küçük kardeşi Sidney ise (herkes ona kısaca Sid derdi), işin kendi payına düşen kısmını bitirmişti. Sid, macera ve yaramazlıktan hoşlanmayan, sessiz sakin bir çocuktu.

Tom, akşam yemeğinde fırsat buldukça kesme şeker aşırdı. Bunu görmemezlikten gelmeyi tercih eden Polly teyze de, bütün kabahatlerinin acısını çıkartmak için, cumartesi günü Tom'u eve kapatmaya karar verdi. Tatil gününde her türlü eğlenceden mahrum kalmak Tom için en büyük ceza olacaktı.

Öbür günlere göre, o cumartesi daha güzeldi sanki. Sabah, güneş gökyüzünde parıl parıl parlamaya başlamıştı. Herkes neşeli görünüyordu. Sokaklardan geçenlerin şarkı söyledikleri duyuluyordu. Atılan adımlar bile neşeli ve çevikti. Bahçelerden çeşitli çiçek kokuları çevreye yayılıyordu. Kasabanın üzerinden görünen Cardiff tepesi bile o gün bambaşkaydı. Kasabalıların çok sevdikleri bu tepe çeşit çeşit, renk renk bitkilerle bezenmiş bir cennete benziyordu.

Kaldırımda görünen Tom'un elinde bir badana kovası ve uzun saplı kocaman bir fırça vardı. Tahta perdeye yüzünü buruşturarak baktı. Bütün neşesi kaçmış, yüreğine hüzün çökmüştü. Uzunluğu otuz metre, yüksekliği üç metre olan bir tahta perdeyi badanalamak kolay bir iş değildi. Bu pürüzlü, budaklı geniş tahta perdeye bakarken yaşam ona bomboş, anlamsız görünüyordu. Yaşamak ağır bir yüktü. İçini çekerek fırçasını kovaya daldırdı. En üst tahtaya sürdü. İsteksizce birkaç kez yineledi bu hareketi. Boyadığı kısımla, tahta perdenin geriye kalan kısmını gözüyle kıyasladı. Bütün cesaretini yitirdi. Bir sandığın üstüne çökercesine oturdu.

Tam bu sırada, Jim elinde bir kovayla, bahçe kapısından sokağa çıktı. Bağıra bağıra Buffalo Kızları şarkısını söylüyordu. Kasabanın tulumbasından su getirecekti. Tom'un en nefret ettiği bir işti bu. Ama o anda böyle düşünmüyordu. Tahta perdeyi boyamaktan kurtulmak için, her işi yapmaya razıydı. Üstelik, tulumba başında erkekli, kızlı bütün çocuklar toplanırdı. Bu arada işe yaramayan çeşitli şeyler takas

edilir, bilya oynanırdı. Böylece, sıra beklenirken zamanın nasıl geçtiği anlaşılmazdı.

Tom, evden yüz elli metre kadar uzaktaki tulumbaya giden Jim'in, her seferinde bir hayli geciktiğini anımsadı. Çoğunlukla evden birisinin onu aramaya gitmesi gerekirdi. Tom, kandırıcı bir sesle:

"Jim..." dedi. "Badanayı sen yaparsan, ben de tulumbaya gider, suyu getiririm. Bu fedakârlığa seni sevdiğimden katlandığımı da unutma!"

Jim, başını iki yana sallayarak:

"Olmaz, Tom!" diye itiraz etti. "Sonra, Polly teyze kafamı kopartır!"

"Jim, bak sana ne vereceğim!"

Gevşemeye başlamıştı Jim. Tom, ona renkli bir bilya fırlattı. Jim, önüne doğru yuvarlanan bilyayı almak için eğildi. Ama ansızın vazgeçti. Kovasını kaptı, koşarak oradan uzaklaştı. Tom da öfkeyle badana işine koyuldu. Bir yere gizlenerek onları gözetleyen Polly teyze, durumun normale döndüğünü gördüğü için, sessizce mücadele alanından uzaklaştı.

Tom üzülüyordu. O gün için tasarlanmış eğlenceleri düşününce daha da çok üzüldü. Neredeyse öbür çocuklar güle oynaya geleceklerdi. Onu çalışırken görünce alay edeceklerdi. Bu düşünce bile içini ateş gibi yakmaya yeterliydi. Tom, bütün servetini ortaya döktü. Bunlar oyuncaklar, bilyalar ve bir sürü işe yaramaz eşyaydı. Bunlarla

belki iş değiş tokuşu yapabilirdi ama yarım saatlik bir özgürlük satın alamazdı. Hepsini gerisin geri cebine yerleştirdi. Çocukları bunlarla satın alma fikrinden vazgeçti. Ama bu karanlık ve ümitsiz anda, olağanüstü bir fikir beyninde şimşek gibi çaktı.

Fırçasını aldı ve yavaşça çalışmaya başladı. Çok geçmeden Ben Rogers geldi. Tom'un en çok çekindiği alaycı çocuklardan biriydi. Ben, seke seke yürüyordu. Bu da, yüreğinin oldukça hafif ve ümit dolu olduğunu gösteriyordu. Bir yandan elmasını yiyor, bir yandan da vapur düdüğü gibi sesler çıkartıyordu. Arkasından da vapurların çan-çan seslerini taklit ediyordu. O anda kendisini vapur sanıyordu. Yaklaşınca yavaşladı. Rotayı sokağın ortasına çevirdi. Sancak tarafına iyice eğildi. Büyük Missouri vapuruydu. Üç metrelik bir su kesimi olduğunu kabul ediyordu. O, hepsi bir arada hem vapur, hem kaptan hem de makine çanlarıydı. Bu yüzden, üst güvertede durup emirler veriyor, aynı emirleri yerine getiriyordu. Kendi kendine:

"Dur. Çın çın!" diye emirler verdi. Ardından, ileri hareket sona ermiş olacak ki, yavaş yavaş kaldırıma yanaştı.

Tom yanaşan vapurla ilgilenmedi. Badana işine devam etti. Ben, onu birkaç saniye seyrettikten sonra:

"Merhaba!" diye seslendi. "Ne o? Sen de buraya mı demir attın?"

Tom yanıt vermedi. Vurduğu son fırça darbesini bir artist edasiyle gözden geçirdi. Sonra, fırçasını bir kere daha

yavaşça sürdü. Eserini aynı şekilde inceledi. Ben, onun etrafında biraz dolandı. Tom'un da elmaya ağzı sulanmıştı. Fakat işine devam etti. Ben:

"Merhaba arkadaş!" dedi. "Çalışıyorsun galiba."

Tom birdenbire dönerek:

"Ben... sen misin? Geldiğini fark etmedim."

"Balığa gidiyorum. Sen de gelmek ister miydin? Sanırım gelmek isterdin ama işin var."

"İşten kastın nedir?.."

"Yapmakta olduğun şey, iş değil mi?"

Tom, boyamaya devam ederek, umursamaz bir tavırla:

"Belki iş, belki değil..." diye yanıtladı. "Bildiğim bir şey varsa, bundan hoşlandığımdır."

"Şakayı bırak. Bu işi sevdiğine beni kandıramazsın..."

Tom, fırçasını tahta perdede gezdirmeye devam ederek:

"Neden sevmeyecekmişim?" dedi. "Bir çocuk her gün tahta perde boyama fırsatını bulabilir mi sanıyorsun?"

Bu konuşma işin rengini değiştirdi. Ben, elmasını kemirmekten vazgeçti.

Tom, fırçasını ince bir tavırla şuraya buraya dokundurdu. Geri çekilip sonucu inceledi. Fırçasını tekrar ileri geri dokundurarak sonucu gözden geçirdi. Ben, Tom'un bu hareketlerini ilgiyle izledikten sonra dayanamayıp:

"Haydi, Tom, biraz da ben badana yapayım..." dedi.

Tom düşündü. Tam karar verirken birdenbire fikrini değiştirdi:

"Hayır, hayır, olmaz! Polly teyze bu tahta perdeye, özellikle sokaktan görünen bu bölüme çok önem veriyor. Arka tarafı olsaydı, belki o da, ben de razı olabilirdik. Evet, evet, teyzem bu tahta perdeye çok önem verir. Çok dikkatli yapılmalı. Bunu da yöntemiyle yapacak binde bir, hatta iki binde bir çocuk vardır."

"Ya? N'olur biraz da ben deneyeyim. Eğer ben senin yerinde olsaydım, bırakırdım."

"Ben! Emin ol ki ben de bırakırdım ama biliyorsun ki, Polly teyzem çok titizdir. Jim yapmak isteyince bırakmamıştı. Sid'e de izin vermemişti. Ne durum da olduğumu görüyorsun. Eğer bu işi sana bırakırsam ve tahta perdeye kötü bir şey olursa..."

"Boş ver! Dikkatli davranırım. Bırak da deneyeyim. Üstelik, sana elmamın iç kısmını veririm."

"İyi öyleyse, al, Ben. Ama dur, korkuyorum..."

"İşte sana elmamın hepsini veriyorum..."

Tom istemeye istemeye fırçayı uzattı. İçinden Ben'le alay ediyordu. Eski Büyük Missouri güneşte çalışıp terlerken, işten çekilen artist yakındaki bir gölgelikte bir fıçının üstüne oturup bacaklarını sallayarak, elmasını yiyor ve işçi ordusuna daha çok saf askerler almayı planlıyordu. Adam kıtlığı da yoktu. Oradan gelip geçen çocuklar vardı ya... Alay etmek için geliyorlardı ama sonra badana yapmak

için kalıyorlardı. Ben, yorgunluktan tükenmişti. Tom bu kez de oldukça iyi bir durumda olan bir uçurtmasına karşılık, işi Bili Fisher'e sattı. Onun da işi bitince, koca bir yumak sicim karşılığı Johnny Miller işe alındı. Bu böylece saatlerce sürdü.

Sabah yoksul bir çocuk olan Tom, öğleyin servet içinde yüzüyordu. Eğlenceli ve hoş bir zaman geçirmişti. Birçok çocukla da arkadaşlık etmişti. Bu arada tahta perdeye de üç kat badana sürülmüştü. Eğer kovadaki kireç bitmemiş olsaydı, köydeki bütün çocukların varını yoğunu ele geçirmesi işten bile değildi.

Tom, her şeye karşın dünyanın o kadar da kötü olmadığını düşündü. Bir yetişkinin ya da bir çocuğun herhangi bir şeyi istemesi için, o şey zor elde edilmeliydi. Ayrıca iş, yapılması zorunlu bir şeydi. Eğlence ise yapmak istediğimiz şeydi. Tom bunları öğrenmişti.

Polly teyze açık bir pencerenin önünde oturuyordu. Tom Polly teyzesinin yanına geldi. Burası, hem yatak odası, hem yemek odası, hem de kütüphane olarak kullanılan sevimli bir arka daireydi. Güzel kokulu yaz havası, çiçekler ve arıların uyku getirici vızıltıları etkisini gösteriyordu. Yaşlı teyze örgüsünün üzerinde uyuya kalmıştı. Odada, teyzesinin kucağında uyumakta olan kedisinden başka kimse yoktu. Gözlüğünü gri saçlarının arasına takarak emniyete almıştı. Tom:

"Teyzeciğim, artık oyuna gidebilir miyim?" diye sordu.

"Ne, şimdi mi? Ne kadar badana yaptın?"

"Hepsi bitti, teyzeciğim."

"Tom, yalan söyleme. Bilirsin yalanı hiç sevmem."

"Yalan söylemiyorum, teyze. Bitirdim."

Polly teyzenin söylenenlere pek inanmazdı. Kendi gözüyle görmek istedi. Tahta perdenin baştan başa, hem de kat kat badanalanmış olduğunu görünce şaşkınlıktan donakaldı. Tom'a dönerek:

"Hayret doğrusu!" diye mırıldandı. "Demek ki istersen çalışabiliyorsun, Tom."

Polly teyze çok etkilenmişti Tom'un başarısından. Ona ödül olarak kocaman, kırmızı bir elma verdi. Bu arada da, zor işlerin sonunda kazanılan ödülün değeri hakkında bir de nutuk çekti. Sözünü İncil'den bir cümleyle bitirirken, Tom bir kurabiye aşırarak kaçtı.

Tom köşeyi döndü. Teyzesinin ahırına giden çamurlu dar bir yola saptı. Böylece yakalanma ve cezalandırılma tehlikesini atlatmıştı.

Tom, kasabaya yeni gelmiş olan Jeff Thatcher'in evi önünden geçerken, bahçede tanımadığı bir kız gördü. Mavi gözlü, sarı saçlı, sevimli bir kızdı. Saçları iki örgü hâlinde omuzlarının yanından sarkıyordu. Üstünde zarif bir yazlık elbise vardı. Tom onu görünce, sevmekte olduğu Amy Lawrence'i bir anda unutuverdi. Oysa Amy Lawrence'e aşkını ilan edeli henüz bir hafta olmuştu. O anda ise, bahçede gördüğü kızdan başkasını düşünemiyordu.

Tom, bu yeni meleğin kendisini fark ettiğini anlayınca, onu hiç görmemiş gibi davrandı. Hayranlığını elde etmek amacıyla çeşitli cambazlıklar yapmaya başladı. Bir süre devam etti, ama kızın eve girmek üzere yürüdüğünü görünce birdenbire cambazlıktan vazgeçti. Dikkati çekmek için biraz yürüdü. Parmaklığa yaslanarak, derin derin içini çekti. Böylece, hayranlığını açıklamış oluyordu.

Kız, tam içeriye gireceği sırada durakladı. Yakasındaki çiçeği alarak, parmaklığın üzerinden Tom'a doğru attı. Tom sevinçten kıpkırmızı kesildi. Çiçeği yerden aldı. Yakasına taktı. Bunun anlamı açıktı. Çiçeği, kalbinin üstünde taşımak istediğini gösteriyordu. Tom, hava iyice kararıncaya kadar oradan ayrılmadı. Ama kızı tekrar göremedi. Tom, onu pencerede bile göremedi. En sonunda, kederli bir tavırla eve döndü. Kafasının içi karmakarışık düşüncelerle doluydu.

Tom, o akşam sofrada da oldukça dalgındı. Polly teyze, Tom'daki bu değişikliği fark ederek çok telaşlandı. Acaba Tom hasta mıydı? Polly teyze, Tom'u sessiz görmeye alışık değildi.

[illegible]

TOM ile BECKY'NİN TANIŞMASI

Tom, pazartesi sabahı uyandı. Neşesiz ve somurtkandı. Pazartesi sabahlarından nefret etmişti hep. Pazartesi demek, güzel tatil günlerinin sona ermesi, bir haftalık çalışma döneminin başlaması demekti. Tom, yapabilseydi, pazartesi günlerini takvimden çıkartırdı.

Yatağının içinde oturdu. Düşünmeye başladı. Okulu asmanın bir yolunu bulmalıydı. Ansızın gözleri parladı. Dişinin ağrıdığını söyleyecekti teyzesine. Ama ilkin, aynı odayı paylaştığı Sid'i buna inandırmalıydı. Birdenbire feryat edip inlemeye başladı. Gürültüden ötürü yatağından fırlayan Sid, Tom'a niçin inlediğini, feryat ettiğini sordu. Fakat Tom, rolüne kendisini iyice kaptırmıştı. Sid, yanıt alamadı. Bir şeyler yapması gerektiğine inanan zavallı Sid, telaşla dışarıya fırladı. Olan biteni Polly teyzeye bildirdi. Yaşlı kadın ilkin inamadı, kuşkuluydu, ama yine de endişesini yenemeyerek

üst kata çıktı. Tom, hâlâ feryat edip inliyordu. Polly teyze endişeyle:

"Neyin var Tom?" diye sordu.

"Ölüyorum teyzeciğim!.. Hakkınızı helâl edin!.. Ayak parmağım zehirlendi!.. Ayyy!.. ayyy!... ölüyorum!.."

Tom, dişinin ağrıması gerektiğini birdenbire hatırlayarak, feryat ve inlemelerini çoğaltarak:

"Parmağımın zehirlenmesi, dişimin ağrıdığını unutturdu!" diye kekeledi.

Polly teyze, Tom'un okula gitmemek için rol yaptığını anlamıştı. Dişini çektireceğini söyleyince, bu sözlerin etkisi hemen Tom'da görüldü. Bütün ağrılarının geçtiğini söyleyen Tom, giyinip, kahvaltısını ettikten sonra evden ayrıldı.

Tom, okula giderken yolda Huckleberry Finn'e rastladı. Huckleberry Finn, kasabanın en müthiş, en tembel, en haylaz çocuğuydu. Bütün anneler, çocuklarına onunla arkadaşlık etmeyi yasaklamıştı. Oysa bütün çocuklar, kuraldışı yaşayan Huckleberry Finn'e hayrandılar. Onunla arkadaş olabilmek için can atıyorlardı. Bunların arasında Tom da vardı. Fırsat buldukça oyun oynardı.

Huckleberry Finn, başkalarının beğenmeyip attığı eşyaları giydiği için, elbiseleri hep eskiydi. Başında her yanı yırtık bir şapka, sırtında etekleri dizlerine uzanan lime lime bir ceket, bacaklarında kendisine iyice büyük gelen delik deşik bir pantalon bulunurdu. Dilediği gibi yaşar, yazları kırlarda, kışları ise bir köşeye atılmış bir fıçının içinde

yatardı. Okula bir kez bile adımını atmamıştı. Dilediği zaman nehirde balık avlar, yıkanırdı. Havalar ısınmaya başlarken ilk olarak o pabuçlarını çıkartıp yalınayak gezmeye başlar, soğuklar iyice bastırınca tekrar pabuçlarını ayaklarına geçirirdi. Temizliğe önem vermezdi. Çamaşır değiştirmezdi. Ülkede, ondan daha çok küfür bilen başka birisine rastlamak olanaksızdı.

Tom, Huckleberry Finn'e rastladığı için sevindi. Neşeli bir tavırla:

"Merhaba, Huckleberry!" dedi.

"Merhaba. Bak, beğendin mi?"

"Ne o elindeki?"

"Kedi ölüsü..."

"Bakayım, Hucky... Kedi ölüsü ne işe yarar Allah aşkına?"

"Ne işe mi yarar? Siğilleri iyi eder..."

"Yok canım! Nasıl?"

"Nasıl mı? Günahkâr birisi gömüldüğü zaman, o gece kediyi alır, mezarlığa gidersin. Gece yarısı olunca bir şeytan gelir. Hatta iki veya üç şeytan... Fakat bunlar görünmez. Sadece rüzgâr sesi gibi birşey duyulur. Adamı alıp götürürlerken kediyi arkalarından atıp: Şeytan ölüyü izler, kedi şeytanı izler, siğil kediyi izler, ben de senden kurtulayım, demek gerekir. Bunun yok etmediği siğil yoktur..."

"Aklım yattı. Hiç denedin mi?"

"Hayır! Fakat, yaşlı Hopkins ana bana anlattı..."

"Öyleyse inanırım. Onun büyücü olduğunu söylerler. Hucky, ne zaman deneyeceksin?"

"Bu gece. Sanırım, bu gece ihtiyar Hoss Williams'ı almaya gelecekler."

"Onu cumartesi günü gömdüler. Şeytanlar onu o gece almamışlar mıdır?"

"Amma aptalca konuşuyorsun! Şeytanların sihri gece yarısından önce başlamaz. Gece yarısından sonra da pazar günü sayılır. Şeytanlar, pazar günleri pek etrafta dolaşmazlar."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Demek böyle. Ne olur, ben de seninle geleyim?"

"Eğer korkmazsan gel."

"Korkmak mı! Şey... Bu sefer de miyavlayacak mısın?"

"Elbette... Sen de fırsat bulur bulmaz bana miyavlarsın. Geçen defa, yaşlı Hays öfkelenip 'Tanrı şu kedinin cezasını versin!' diyerek bana taş atana kadar beni miyavlatmıştı... Ben de onun penceresine bir tuğla atmıştım... Sakın kimseye söyleme..."

"O gece, teyzem yanımda olduğu için sana miyavlayıp cevap verememiştim... Fakat bu sefer miyavlayacağım..."

Tom okula geldi sonunda. Şapkasını askıya astı. Hemen yerine geçti. Sınıfın uğultusundan bunalan öğretmen, Tom'un içeri girmesiyle kendine geldi. Yerinde doğrularak:

"Thomas Sawyer!" diye bağırdı.

Tom, soyadıyla çağrılınca başına dert açtığını anladı. Korkarak:

"Buyrun efendim!" diye cevap verdi.

"Buraya gel! Her zamanki gibi bugün de geç kaldın!"

Tom, bir yalan bulunmaya çalışırken, bir çift sarı saç örgüsü gözüne iliști. Tom, yalan söylemekten vazgeçti:

"Huckleberry Finn'le konuşuyordum, bu yüzden geciktim efendim..." dedi.

Öğretmenin nabzı durur gibi oldu. Sınıfta çıt çıkmıyordu. Öğrenciler, bu çocuk delirdi mi diye düşünüyorlardı. Öğretmen şöyle bir duraladıktan sonra:

"Huckleberry Finn'le mi konuştum dedin?" diye bağırdı. "Bu, hayatımda duyduğum en şaşırtıcı bir itiraf!"

Tom Sawyer! Ceketini çıkart!..

Öğretmen, Tom'u kolu yoruluncaya kadar dövdükten sonra:

"Şimdi git! Kızların tarafında otur. Bu da sana bir ders olsun."

Sınıfta bir gülüşmedir başladı. Tom buna aldırmadı. Kızlar tarafındaki boş sıranın ucuna iliști. Yanında oturan kız da başını sallayarak biraz öteye kaydı. Sınıfta gülmeler ve fısıltılar devam ediyordu. Buna aldırış etmeyen Tom, kollarını sıranın üzerine dayayıp, çalışıyormuş gibi yaptı.

Yanında oturan kıza şöyle bir kaçamak baktı. Kız bunu fark etti. Dilini çıkarıp, sırtını döndü. Başını çevirdiği zaman önünde bir şeftali duruyordu. Şeftaliyi itti. Tom yavaşça şeftaliyi yerine koydu. Kız tekrar itti. Tom sabırla şeftaliyi alıp tekrar yerine koydu. Şeftali bu sefer geri gelmedi. Tom taştahtanın üstüne, "Lütfen alın, benim daha var" diye yazdı.

Kız yazılanı okudu fakat belli etmedi. Sonra Tom taştahtanm üzerine bir şey çizmeye başladı. Bir taraftan da çizdiğini sol eliyle saklıyordu. Bir süre kız buna aldırış etmedi. Tom çizmeye devam etti. Bu sefer kız meraklandı. Tom bunu fark etmemiş gibi göründü. En sonunda kız dayanamayarak:

"Nedir o, göstersene!" dedi.

Tom bacasından kıvrıla kıvrıla dumanları çıkan berbat bir ev resmi gösterdi. Kız her şeyi unutup bu resme daldı. Fısıldayarak:

"Çok güzel! Şimdi de bir adam çiz, Thomas Sawyer.

"İşler fena olunca beni bu isimle çağırırlar! Her şey iyi giderse, o zaman adım Tom'dur. Sen de bana Tom dersin..." dedi Tom.

Tom yine taştahtaya kızdan saklayarak birseyler karalamaya başladı. Kızın çekingenliği gitmişti. Çizileni görmek için yalvardı. Tom da:

"Olmaz, göstermem..." dedi.

"Ne olur göstersene!.."

"Hayır, olmaz."

"Görmek istiyorum, lütfen bırak göreyim.

"Ya başkalarına söylersen..."

"Yemin ederim ki kimseye söylemem."

"Ama bütün hayatınca kimseye söylemeyeceksin."

"Elbette söylemem. Haydi şimdi göster."

"Görmesen daha iyi olur!.."

"Hayır, hayır, çek elini... görmek istiyorum!.."

Kız, Tom'un elini kenara doğru itti. Tom, ilkin direndi. Sonra, yavaş yavaş elini yana kaydırdı. "Seni Seviyorum" sözcükleri ortaya çıktı. Kız, Tom'un eline kuvvetle vurdu. Fakat gözlerinin içi pırıl pırıl parlıyordu. Sevinçli bir sesle:

"Ah! seni utanmaz!" diye fısıldadı.

İşte tam bu sırada, kulağının şiddetle acıdığını hissetti. Kulağı, kopartılmak isteniyormuşçasına yukarıya doğru şiddetle çekiliyordu. Bunu yapan öğretmendi. Tom, onun geldiğini fark etmemişti. Öğretmen, Tom'un kulağına yapışarak ayağa kalkmaya zorladıktan sonra, çocukların gülüşmeleri arasında eski yerine götürdü.

Büyük artist, bu defa da evin üzerine atlayıverecek gibi görünen kocaman bir adam çizdi. Kız, bu canavar gibi adamı da beğenmişti. Fısıltılı bir sesle:

"Çok güzel oldu!" dedi. "Şimdi de benim resmimi yap..."

Tom, bu sefer acaip bacaklı ve yelpaze gibi kollarını açmış kum saatine benzer bir şekil ve bir de ay resmi yaptı.

Kız:

"Ah ne kadar güzel! Keşke ben de böyle resim yapabilseydim..." dedi.

Tom:

"Kolay, ben öğretirim..." diye fısıldadı.

"Sahi mi? Ne zaman?"

"Öğle tatilinde... Öğleyin sen eve yemeğe gidiyor musun?"

"İstersen gitmem kalırım."

"İyi öyleyse. İsmin ne senin?"

"Becky Thatcher. Ya seninki? A, evet, biliyorum."

Tom'un iyice kızaran kulağı, ateş gibi yanıyordu. Utancından bir süre çevresine bakmaya cesaret edemedi.

Fakat, öğle tatilinde Becky Thatcher'in yanıma koştu ve kulağına:

"Köşeyi dönünce dar yola sap, orada buluşuruz..." diye fısıldadı.

Böylece Tom bir grup, Becky ise başka bir öğrenci grubu ile okuldan ayrıldılar. Az sonra, dar yolun aşağısında buluşup, tekrar okulun yolunu tuttular. Şimdi yalnız kalmışlardı. Önlerine taştahtayı alıp oturdular. Tom kalemi Becky'ye vererek elini tuttu. Birlikte kalemi yürütmeye başladı. Bu

şekilde ilginç bir ev resmi daha çizildi. Resim işi biraz yavaşlayınca, Tom:

"Becky, sen hiç nişanlandın mı?" diye sordu.

"O da ne demek?"

"Ne demek olacak.. Evlenmek için nişanlanmak."

"Hayır."

"Nişanlanmak ister miydin?"

"Bilmem. Nasıl bir şey?"

"Nasıl bir şey mi? Hiçbir şey gibi değil. Sadece bir oğlana, onu herkesten çok seveceğini söylersin... Hepsi bu kadar. Herkes yapabilir..."

"Çünkü... şey... Ne bileyim ben!.. Herkes böyle yapıyor işte!.."

"Herkes mi?.."

"Elbette... Birini seven herkes böyle yapar... Haydi! Beni sevdiğini söyle... Böylece nişan törenimiz tamamlansın. Bak... ben sana söylüyorum: Seni seviyorum... Ne kadar kolay değil mi?"

Becky, birkaç saniye kararsız kaldı, sonra, nefes kadar hafif bir sesle:

"Başını öteki tarafa çevir, diye fısıldadı. Fakat, daha önce... Bunu hiç kimseye söylemiyeceğine söz vermelisin."

"Hiç kimseye söylemem. Erkek sözü."

Tom, başını yana çevirdi. Becky de çekingen bir ifadeyle dudaklarını Tom'un kulağına yaklaştırarak:

"Seni seviyorum!" diye fısıldadı.

Ardından yerinden fırladı. Sıraların arasında koşmaya başladı. Bir köşeye büzüldü. Yüzünü önlüğünün eteğiyle örttü. Onu takip eden Tom, boynuna sarılarak:

"Becky, artık nişanlandık sayılır. Başka yapacak bir şeyimiz kalmadı. Neden korkuyorsun bundan?"

Tom, Becky'nin önlüğü tutan elini aşağıya indirmeye çalıştı. Becky, bir süre direndikten sonra, elini çekti. Kıpkırmızı olan yüzü meydana çıktı.

"İşte nişanlandık!" diye bağırdı. "Bu andan itibaren benden başkasını sevemez, benden başkasıyla evlenemezsin?"

"Senden başkasını sevmeyecek, senden başkasıyla evlenmeyeceğim."

"Okula giderken veya gelirken, kimsenin görmediği zamanlarda sürekli birlikte olacağız. Balolarda benden başkasıyla dans etmeyeceksin. Amy Lawrence'la da."

Tom birdenbire sustu. Büyük bir pot kırdığını anlamıştı. Becky, onun yüzüne bir süre irileşmiş gözlerle baktıktan sonra, ağlayarak:

"Oh! Tom!" diye bağırdı. "Daha önce başkasıyla nişanlandığını bilmiyordum."

Tom, cebinden bakır bir perde halkası çıkarttı. Becky'ye uzatarak:

"Al, bunu sana veriyorum!" dedi.

Becky halkayı aldı ama öfkeyle yere fırlattı. Tom'un gururu kırılmıştı. Arkasını dönerek yavaş yavaş sınıftan çıktı. Sonra da okuldan çıkıp kırlara doğru yürümeye başladı. Okula dönmeyecekti o gün. Buna kesin karar vermişti.

Yalnız kalan Becky, birkaç saniye sonra Tom'un arkasından koştu. Ama onu göremedi. Gururu kırılan Tom, çoktan uzaklaşmıştı.

TOM İLE HUCKLEBERRY YEMİN EDİYOR

O gece Tom ve Sid, her zamanki gibi yatmak için saat dokuz buçukta odalarına gönderilmişti. Sid dualarını okuduktan sonra hemen uyuyuvermişti. Tom ise uyanıktı. Gün ağarıyor diye düşünürken saat on biri vurdu. Aynı anda dışarıdan bir miyavlama sesi geldi. Sonra, bir ikinci miyavlama daha. Bir pencere açıldı ve birisi, "Defol şeytan seni" diye bağırdı. Odunluğun arka tarafına fırlatılan boş bir şişenin gürültüsü Tom'u yataktan sıçrattı. Çarçabuk giyinerek pencereden atladı. Damın altında dört ayak sürünerek ilerledi. Giderken etrafını kollayarak bir iki kez kedi gibi miyavladı. Sonra odunluğun damına tırmandı. Yere atladı. Huckleberry Finn ölü kedisiyle oradaydı. İkisi birlikte karanlıkta kayboldular. Yarım saat sonra mezarlığın uzun otları arasındaydılar.

Mezarlık kasabadan iki buçuk kilometre uzaktaydı. Küçük bir tepeydi burası. Kenarları uydurma bir tahta parmaklıkla çevrilmişti. Hiç mezartaşı yoktu. Orada burada tepeleri yuvarlaklaştırılmış tahtalar destek arar gibi yerlere eğilmişlerdi.

Ağaçların arasından hafif bir rüzgâr esiyordu. Tom bunu rahatsız edilen ölülerin ruhları sanarak korktu. Alçak sesle konuşarak ilerliyorlardı. Aradıkları taze toprak yığınına gelince, az ilerideki kara ağaç kümesinin altına oturdular.

Korkusunu yenmek için konuşmak isteyen Tom, kısık bir sesle:

"Acaba ölüler, buraya geldiğimiz için bize kızarlar mı?" diye sordu.

Dişleri biribirine çarpmaya başlayan Huckleberry Finn, korkusunu belli etmemeye çalışarak:

"Bilmiyorum, diye kekeledi. Ama bunu öğrenmeyi çok isterdim."

Uzunca bir sessizlikten sonra Tom:

"Yaşlı Williarns bizi duyar mı?" diye fısıldadı.

Korkulu bakışlarını çevrede dolaştıran Huckleberry Finn:

"Duyar herhâlde..." dedi. "Daha doğrusu ruhu duyar... Şey, sen de duyuyor musun? Geliyorlar galiba?"

Tom, olduğu yere biraz daha büzüldü. Endişeli bir ifadeyle:

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum Tom... Beklemek zorundayız..."

"Acaba bizi görürler mi?"

"Sorduğun şeye bak, Tom! Şeytanların insanlara benzemediklerini bilmen gerekir. Keşke buraya gelmeseydik."

Arkadaşına cesaret vermek ihtiyacını hisseden Tom, dişleri biribirine çarparak:

"Boşuna korkuyorsun Hucky, diye kekeledi. Onların bizimle ne alış verişi olabilir ki?.. Yerimizden kımıldamazsak, bizi fark etmeden geçip gidebilirler."

Hucky, işaret parmağını dudaklarına yapıştırarak, Tom'a susmasını hatırlattı. İkisi de nefeslerini tutarak, olanları izlemeye hazırlandılar. Mezarlığın diğer ucundan yaklaşan konuşma ve ayak sesleri duyuyorlardı.

Tom:

"Şuraya bak..." diye mırıldandı. "Işığı görüyor musun? Nedir acaba?"

"Budalalık etme, Tom! O, şeytanların ışığı."

Üç gölge, iki arkadaşın bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. Bunlardan birisinin elinde bir gemici feneri vardı. Yürüyüş temposuna uyarak hareket eden fenerin sarımsı ışığı, ağaçların arasında garip hayal oyunları yapıyordu.

Hucky, bayılacak gibi hissediyordu kendisini... Kekeleyerek:

"Bunlar şeytan!" diye fısıldadı. "Yemin edebilirim! Üç şeytan... Mahvolduk Tom! Dua etmesini biliyor musun?.."

Gözlerini yaklaşan üç gölgeden ayırmayan Tom, kendisine ve arkadaşına cesaret vermek için:

"Elbette biliyorum..." diye cevap verdi. "Eğer sesimizi çıkartmadan yere yatacak olursak, bizi görmeden geçip gidebilirler."

Tom'un kolunu heyecanla sıkan Hucky, boğuk ve kısık bir sesle:

"Bunlar şeytan değil..." diye mırıldandı. "Bizim gibi insan olduklarına yemin ederim. Hatta bunlardan birisinin Muff Potter olduğuna kesinlikle eminim."

Kısa bir süre nefesi kesilen Tom, zorlukla cevap verdi:

"Saçmalama, Hucky!"

"Sesinden tanıdım onu... Yerimizden kıpırdamayalım. Burada olduğumuzu göremezler. Her zamanki gibi sarhoş olduğuna bahse girebilirim..."

"İşte bak, durdular! Ben de ötekini tanıdım!.. Kızılderili Joe..."

"Evet, Tom, onu ben de tanıdım. Bu adamları görmektense, şeytanlarla karşılaşmayı tercih ederim!"

Acaba buraya neden geldiler?

İkisi de birdenbire sustu. Adamlar çok yaklaşmışlardı. Tanımadıkları üçüncü kişinin gemici fenerini havaya kaldırdığını gördüler. Bu adam:

"İşte burası!" diye bağırdı.

Bu adam, genç Doktor Robinson'du. Öbürleriyle birlikte, yeni mezarın yanında durmuştu. Kızılderili Joe'yla Potter, yanlarında getirdikleri sedyeyi yere bıraktılar. Bunun üzerinden bir kangal ip, kazma ve kürek aldılar. Mezarı kazmaya başladılar. Doktor, kısık bir sesle:

"Elinizi çabuk tutun, çocuklar. Nerdeyse ay çıkacak..." dedi.

Adamlar anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Yine kazmaya devam ettiler. Küreklerin gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu. En sonunda kürek tabuta çarptı. Kuru bir tahta sesi duyuldu. Bir iki dakika sonra tabut yukarıya çekilmişti. Kürekle kapağı kaldırdılar. Orada hazır bekleyen sedyeye ölüyü yerleştirip, üzerini battaniyeyle örttükten sonra iple sıkıca bağladılar. Potter, cebinden çıkardığı bir bıçakla ipin sallanan fazla kısmını kesti.

Bu iş de bitince, Kızılderili Joe:

"İşimiz bitti..." dedi. "Şimdi beş dolar daha ver bakalım. Yoksa, ölü ortada kalır."

Doktor:

"Bu da ne demek oluyor?" diye terslendi. "Paranızı peşin istediniz, ben de istediğinizi yaptım. Parayı peşin verdim."

Joe, doktora yaklaşarak:

"Evet, ondan da fazlasını ödedin, diye cevap verdi. Beş yıl önce açlıktan nefesim kokarken, biraz yiyecek istemek için babanın mutfak kapısına geldiğim zaman beni

nasıl kovdurduğunu hatırlar mısın? Ben o günü unutmam! Şimdi de sen bana muhtaçsın. Bu işi çözelim."

Yumruğunu kaldırmış, doktoru tehdit ediyordu. Bu sırada doktor ani bir hareketle adama bir yumruk yapıştırarak yere yuvarladı. Bunun üzerine Potter bıçağını çekerek:

"Arkadaşıma dokunayım deme!" diye bağırdı. Sonra doktorun üzerine atlayarak boğuşmaya başladılar. Kızılderili Joe da bu arada ayağa kalktı. Potter'in bıçağını kaparak onların etrafında dönmeye başladı.

Doktor ansızın kendini kurtardı. Williams'ın mezarının başında duran ağır tahtayı yakaladığı gibi Potter'in başına indirdi. Adam, cansız bir hâlde yuvarlandı. Aynı anda Joe, bunu fırsat bilerek elindeki bıçakla genç adamın göğsüne saldırdı. Bu sırada bulutlar ayı kapattı. Her taraf karardı. Korku içindeki çocuklar oradan uzaklaştılar.

Ay tekrar çıktığı zaman, Kızılderili Joe, yerde yatmakta olan iki adamın başında ayakta duruyordu. Doktor bir şeyler mırıldandı. Bir iki derin nefes aldıktan sonra hareketsiz kaldı.

Joe:

"Sorun çözüldü. Canın cehenneme!" diye söylendi.

Bundan sonra, ölünün üzerinden işine yarayanları cebe indirdi. Bu iş de bitince, elindeki bıçağı Potter'in eline yerleştirdi. Bir iki dakika sonra Potter inlemeye başladı. Eli bıçağın üzerine kapandı. Bıçağı kaldırdı ve şöyle bir baktı.

Sonra şaşkınlıkla çevresine bakındı. Gözleri Joe'nun gözlerine takılarak:

"Ne oldu, Joe?" diye sordu.

Joe hareketsiz durarak:

"Kirli bir iş!. Niçin yaptın bunu?" dedi.

"Ben bir şey yapmadım ki!"

"Bana bak, Potter! Böyle konuşmak seni temize çıkarmaz."

Potter titremeye başlamıştı. Rengi bembeyaz oldu ve bağırarak:

"Aklım karıştı, Joe, Allah aşkına söyle, bunu ben mi yaptım? Şerefim üzerine yemin ederim ki böyle bir şey yapmak istememiştim. Nasıl oldu bu, söylesene?"

"İkiniz kavga ediyordunuz, bir ara, o, senin başını mezar tahtalarının birine vurdu. Sen de boylu boyunca yere serildin. Sonra tekrar ayağa kalktın. Eline geçirdiğin bıçağı ona sapladın. O da sana tahtayla tekrar vurdu. O andan beri yerde baygın yatıyorsun."

"Ah! Herhâlde ne yaptığımın farkında değildim."

Şu anda ölmek istiyorum. Hayatımda hiç silah kullanmamıştım. Bak Joe, şimdiye kadar ben hep seni korumuşumdur. Sen de bundan kimseye söz etmeyeceksin, değil mi?

"Hayır, kimseye söylemem, Potter. Doğru, sen her zaman bana iyilik etmişsindir. Ben de sana kalleşlik yapamam."

Potter ağlamaya başlayarak:

"Ah Joe, hayatım boyunca bu iyiliğini unutmayacağım..." dedi.

Joe, donuk bir sesle:

"Bırak şimdi bunu..." dedi. "Bu kadar konuştuğun yeter. Gevezeliğin sırası değil şimdi. Sen bu tarafa çek git. Ben de bu yana giderim. Hadi kıpırda. Arkanda da iz bırakma."

Çocuklar köye doğru durmadan koşuyorlardı. Tom nefes nefese:

"Yıkılıp kalmadan şu eski tabakhaneye bir ulaşabilsek, diye fısıldadı. Artık daha fazla koşmaya gücüm kalmadı."

Huckleberry'nin kesik solukları duyuldu yalnızca. Sonunda açık kapıdan kendilerini içeri attılar. Bitkin bir hâlde yığılıp kaldılar. Biraz sakinleşince, Tom:

"Huckleberry, bu işin sonu ne olacak dersin?" diye sordu.

"Dr. Robinson ölürse, bu işin sonunda darağacı var."

"Öyle mi dersin?"

"Ne demek öyle mi? Elbette Tom! Biliyorum da söylüyorum."

"Hucky, bu sırrı saklayabileceğine emin misin?"

"Bu sırrı saklamak zorundayız, Tom. Bunu biliyorsun. Şu Joe denen canavar iki kedi yavrusu gibi bizi suda

boğmaktan hiç çekinmez. Onun için gel karşılıklı yemin edelim. Evet, bunu yapmalıyız. Bu sırrı saklamak için yemin etmeliyiz."

"Tamam. En iyisi bu. Ne dersin? Acaba sadece elele tutuşup öyle mi yemin etmeliyiz?"

"Hayır, hayır. Bu işte böylesi olmaz. Senin dediğin ufak tefek işlerde olabilir. Fakat böyle büyük bir işte yazı gerek. İmza da kanla olmalı."

Tom bu fikri uygun buldu. Karanlık ve korkunç bir hava sarmıştı her yanı. Tom, ay ışığında, yerde gözüne çarpan temiz bir tahta parçasını aldı. Cebinden çıkardığı küdük kırmızı bir kalemle zorlukla şu satırları yazdı:

Hucky Fınn ve Tom Sawyer bu sırrı saklayacaklarına yemin ederler. Bu yemini bozmaktansa oldukları yerde ölüp çürümeyi tercih ederler.

Huckleberry, Tom'un yazısına hayran kalmıştı.

Tom çakısını açtı. İkisi de sivri ucunu baş parmaklarına batırdılar. Tom sıkarak çıkardığı birkaç damla kana kalem gibi kullandığı serçe parmağını batırarak adının ilk harflerini yazmayı başardı. Sonra Huckleberry'e H ve F harflerinin nasıl yazılacağını gösterdi. Böylece yemin tamamlanmış oldu. Sonra bu tahta parçasını törenle gömdüler.

Tom pencereden yatak odasına gizlice girdiğinde, sabah olmak üzereydi. Sessizce soyundu. Yatağa girdi ve hemen derin bir uykuya daldı.

Öğle olmak üzereydi. Kasaba bu korkunç haberle çalkalanıyordu. Haber ağızdan ağıza ve evden eve uçuşup duruyordu. Okul da o gün öğleden sonra paydos etmişti. Zaten müdür öyle yapmasaydı, bütün kasaba halkı ona bir tuhaf bakacaktı.

Öldürülen adamın hemen yanı başında bir bıçak bulunmuştu. Bunun da Muff Potter'e ait olduğunu orada birisi tanıyıvermişti. Bütün köy halkı mezarlığa doğru gidiyordu. Tom da onlara katılmaktan kendini alamadı. Sanki bir mıknatıs onu o tarafa doğru çekiyordu. Korkunç olay yerine gelince, küçücük vücuduyla kalabalığın arasından sıyrıldı. Korkunç manzarayı gördü. O sırada birisi kolunu sıktı. Başını çevirince Huckleberry ile göz göze geldi. Bunun üzerine her ikisi de bakışlarını başka bir noktaya çevirdiler.

Tom tepeden tırnağa kadar ürperdi. Kalabalığın arasında Kızılderili Joe'nun donuk yüzünü görmüştü. Tam bu anda kalabalık dalgalanmaya ve itişmeye başladı. Uğultu hâlinde:

"Evet o, evet o! Taa kendisi, işte geliyor! diye bağrışmalar oldu. Sonra her kafadan:

"Kim? Kim?" diye sesler çıkmaya başladı.

"Muff Potter. Şerif yakalamış, getiriyor!"

Kalabalık açıldı. Şerif, Muff Potter'i kolundan tutarak halkın arasından geçirdi. Zavallı adamın yüzü sapsarıydı. Korku dolu gözlerle çevresine bakıyordu. Cesedin karşısına gelince ürperdi. Elleriyle yüzünü kapadı.

Şerif kan lekeli bıçağı ona doğru uzatarak:

"Bu bıçak senin mi?" diye sordu.

Potter başını kaldırdı. Acıklı ve ümitsiz gözlerle çevresine bakındı. Gözleri Kızılderili Joe'ya ilişerek:

"Ah, Joe, hani bana söz vermiştin!" diye bağırdı.

Potter'i tutmasalardı oracıkta düşecekti. İrkildi ve yenilgiyi kabul etmiş bir tavırla cansız elini sallayarak:

"Anlat Joe, anlat onlara. Saklamanın bir faydası yok artık!" diye feryat etti.

Huckleberry ve Tom Joe'un hikâyesini anlatışını oldukları yerde donarak büyümüş gözlerle dinlediler. Sonra cesedin bir arabaya yüklenmesine yardım edişini seyrettiler.

Bu korkunç sır ve sızlayan vicdanı, bu olaydan bir hafta sonra bile Tom'un uykularını kaçırıyordu. Bir sabah kahvaltıda Sid:

"Tom, sen geceleri yatağında debelenip, uykunda konuşuyorsun..." dedi. "Bu yüzden de çoğu zaman beni uyandırıyorsun."

Tom'un rengi hafifçe sarardı. Gözlerini yere indirdi. Polly teyze birdenbire şüphelenerek:

"Ben seni bilirim Tom..." dedi. "Yine kötü bir şeyler tasarlıyorsun galiba!"

"Yemin ederim, bir şey yok teyzeciğim!" diye kekeledi. "Herhâlde yorgunluktan böyle sayıklıyorum! Başka ne olabilir ki?.."

Tom'un elleri titriyordu. Sütün bir kısmı masaya döküldü. Daha çok telaşlanan Tom, kalbinin hızlı hızlı çarptığını, başının dönmeye başladığını hissetti. Polly teyze meselenin üzerinde ısrarla duracak olursa, işler karışabilirdi. Neyse ki böyle birşey olmadı. Yaşlı kadın başını ağır ağır iki yana sallayarak, üzüntülü bir sesle:

"Herhâlde şu korkunç cinayetin etkisinden olmalı..." dedi. "Benim bile uykularım kaçıyor... Kâbuslar içinde sık sık uyanıyorum... Gördüklerim, rüyalarıma bile giriyor... Potter'in bana saldırdığını görüyorum..."

Böylece, Polly teyze bilmeden Tom'u büyük bir sıkıntıdan kurtarmış oldu.

Mary de bu olayın kendisini de aynı biçimde etkilediğini söyledi. Sid, her nasılsa söylenenlerden memnun kalmıştı. Tom, hızla okulun yolunu tuttu.

Hapishane, kasabanın ucundaki batak bir yerin ortasında, tuğladan yapılmış derme çatma bir hücreydi. Burada gardiyan yoktu. Tek mahkûm Potter'di.

Tom, iki günde bir eline geçirebildiği ufak tefek öteberiyi hapishanenin penceresinden Potter'e verebilmek için fırsat kolluyordu.

Bu hediyeler, Tom'un vicdan azabını hafifletmeye yarıyordu.

Kasabalılar, mezardan ölü çaldığı için Kızılderili Joe' ya şiddetli bir ceza vermek istiyorlardı. Fakat kimse bu işe önayak olmaya cesaret edemiyordu.

Hasta olan Becky Thatcher okula gelmiyordu. Tom, geceleri kızın evinin etrafında dolaşmaktan kendini alamıyordu. Hayatın bütün zevki gitmiş, geriye sıkıntıdan başka birşey kalmamıştı. Çember ve çomağını da kaldırıp bir kenara koydu. Onlar da artık hiçbir zevk vermiyordu ona...

Polly teyze, Tom'un bu durumuna çok üzülüyordu. Bildiği ve duyduğu bütün tedavi biçimlerini Tom'da deniyor ve ona çeşit çeşit ilaçlar içiriyordu. Ne yazık ki, yapılanların hiçbiri fayda etmiyordu. Polly teyze şimdi de yeni öğrenmiş olduğu bir ağrı dindirici ilacı ilk kez denemek istiyordu. Bu harika ilaçtan da hemen bir şişe aldırdı. Bu ilaç, geçtiği yeri yakan, renksiz bir suydu. Tom'a bu ilaçtan bir çay kaşığı içirip, sonucu merakla bekledi. Tom'un yüzü ansızın kıpkırmızı oldu. Zavallı çocuğun içi, bir avuç ateş yutmuş gibi alev alev yanıyordu.

Tom, bu ilaç işine bir son verme zamanının geldiğini hissetti. Kurtulma çareleri araştırmaya başladı. Aklına bu ilaçtan çok hoşlanıyor gibi numara yapmak geldi. Teyzesinden o kadar çok ilaç istemeye başladı ki, kadıncağız ona kendisini tutmasını ve artık onu rahatsız etmemesini söyledi. İlacı içmek isteyen Sid olsaydı, pek merak etmezdi. Fakat Tom'un yaptığı her şeyi kollamak gerekiyordu.
Yine de Tom'un bu ilacı oturma odasının döşeme tahtasındaki bir aralıktan aşağıya akıtabileceği Polly teyze'nin aklına gelmemişti.

Bir gün Tom, her zamanki gibi döşemedeki aralığa ilacı dökerken, teyzesinin çok sevdiği sarı kedisi mırıldanarak kaşığa yaklaştı. Tom, kediye yan yan bakarak:

"Canım istemiyorsa içmek zorunda değilsin, Peter!" dedi.

Fakat kedi istek dolu bakışlarla kaşığa bakıyordu. Bu sefer Tom: Bakışlarından istediğin belli oluyor!... Al bakalım! Bunda benim hiç bir suçum yok, diyerek kedinin ağzını açtı. İlacı boşalttı. Ne olduğunu anlayamayan zavallı hayvan, ilkin havaya sıçradı. Sonra, vazoları devirip, eşyalara çarparak odanın ortasında dönmeye başladı. Yerde bir iki taklak attı. Geriye kalan bir iki saksıyı da devirerek can havliyle pencereden fırladı. Polly teyze işte bu anda odaya girmişti. İhtiyar kadın şaşkınlıktan donakaldı. Tom ise yere yatmış bayılırcasına gülüyordu. Polly teyze gözlüğünün üzerinden şaşkın şaşkın şöyle bir etrafına baktı ve:

"Tom, Allah aşkına bu kediye ne oldu böyle?" diye sordu.

Tom:

"Bilmiyorum, teyzeciğim..." diye cevap verdi.

"Hayatımda bu kediyi böyle görmemiştim. Acaba onu delirten nedir?"

"Ben de bilmiyorum. Kediler sevindikleri zaman hep böyle yaparlar."

"Yaa, öyle mi!"

"Öyle sanıyorum."

"Demek öyle."

"Evet."

İhtiyar kadın yere eğilmiş ve yatağın altında duran çay kaşığını görmüştü. Kaşığı alıp Tom'a doğru uzattı. Tom sıkılarak gözlerini öne indirdi. Polly teyze her zamanki gibi Tom'u kulpundan, yani kulağından çekti. Dikiş yüksüğü ile başına birkaç kez vurarak:

"Bu zavallı kediden ne istedin?" diye bağırdı.

"Teyzesi yok diye ona çok acıyordum."

"Teyzesi mi! Bunun kediyle ne ilgisi var?"

"Onun da benim gibi bir teyzesi olsaydı, ona ilacını verir, midesini tedavi ederdi. Ona insan gibi bakardı."

Polly teyze içinde bir pişmanlık duydu. Bu olay işin rengini değiştirmişti. Kediye bu kadar işkence çektiren bu hareket, küçük bir çocuk için de hatalı sayılmaz mıydı? Bunu düşündükçe üzüntüsü arttı. Yumuşamaya başladı. Eliyle Tom'un başını okşayarak:

"Hepsi senin iyiliğin içindi, Tom..." dedi. "Düşünecek olursak bu ilaç da galiba sana iyi geldi."

Tom teyzesinin gözlerinin içine dik dik bakarak:

"Evet, biliyorum. Ben de bu işi kedinin iyiliği için yaptım zaten. Etkisinin ne kadar olumlu olduğunu da gördük."

"Oh, Tom, beni üzüyorsun. Biraz uslanmaya çalışsan olmaz mı? O zaman ben de sana ilaç vermek zorunda kalmazdım."

Tom, o gün tam zamanında okula gitti. Son günlerde Tom'un okula erken gelişi herkesin dikkatini çekmişti. Üstelik bugün arkadaşlarıyla da oynamıyordu. Bahçe kapısının yanında durmuş, yolu gözlüyordu. Hasta olduğunu söylüyordu. Gerçekten de hasta gibiydi.

Tom uzun uzun yolu izledi. Gördüğü her etek onu heyecanlandırıyor, umduğu çıkmayınca da üzüntüyle geri çekiliyordu. Eteklerin arkası kesilince, yüzünü bir hüzün bürüdü. Boş sınıfa girip üzüntüsünü gizlemeye çalıştı. Ama tam o sırada kapıdan görünen bir entarinin ucu kalbini ağzına getirdi. Hemen dışarıya fırlayıp kızılderili gibi bağırarak, öbür çocuklarla gülüp oynamaya başladı. Sağa sola koşuşuyor, başının üzerinde duruyor ve kolunu bacağını kırma pahasına bir sürü numara yapıyordu.

Sonunda, çocuklardan birinin şapkasını alıp dama fırlattı. Kendisi de çocukların arasına koşarak onları çil yavrusu gibi dağıttı. Müthiş bir parendeden sonra, Becky'nin karşısında dimdik durdu. Becky, ona yüz vermedi. Arkadaşlarına dönerek:

"Bazı kişiler kendini bir şey sanıyorlar..." dedi. "Gereksiz gösterişler yapıyorlar."

Tom'un yanakları kıpkırmızı oldu. Öfkelenmiş ve utanmıştı. Bir şey söylemek ister gibi birkaç kez yutkundu. Sonra, sırtını döndü, ağır ağır oradan uzaklaştı. Gururu bir kez daha kırılmıştı.

GENÇ KORSANLAR

Tom, kimsenin kendisini sevmediğine iyice inanmıştı. Tom'u bilmeden böyle düşüncelere sürükleyenler, onun bu bozuk ruh hâlini görselerdi pişman olurlardı sanırım. O, sürekli iyi ve doğru şeyler yapmak istiyordu. Çevresindekiler buna engel oluyorlardı, fırsat vermiyorlardı buna. Onlar sanki kendisinden kurtulmak istiyorlardı. Tom: Peki, öyle olsun, diye düşündü. Benden kurtulmanıza yardımcı olacağım!

Bu üzücü düşüncelerle yürüyüp, Meadow Lane'i geçmişti bile. Uzaktan okulun zil sesi geliyordu. Bu sırada arkadaşı Joe Harper'e rastladı. Gözlerinden onun da üzgün olduğu anlaşılıyordu. Annesi, onu bir krema yüzünden kırbaçla dövmüştü. Ondan usandığı ve kovmak istediği besbelliydi.

İki çocuk üzüntü içinde yürüyordu. Dertlerini paylaşıyorlardı. Her zaman birbirlerini koruyacaklarına ve iki kardeş gibi hiç ayrılmayacaklarına ilişkin bir anlaşma yaptılar. Bunun üzerine planlar kurmaya başladılar. Bu durum karşısında, yapılacak en iyi şey korsan olmaktı. Saint - Petersburg'un üç mil aşağısında Mississippi ırmağının genişlediği yerde, Jackson adası uzanıyordu. Bu adada hiçbir insan yaşamıyordu. Karşı kıyıya yakın ve ıssız bir ormanın karşısındaydı. Burası iyi bir korsan yatağı olabilirdi.

Tom ve Joe, Huckleberry Finn'i arayıp buldular. O da onlara katıldı. Korsanlık, Hucky'un en çok hoşlandığı şeydi. Çocuklar, gece yarısı kasabadan iki kilometre uzakta bulunan ırmağın ıssız bir yerinde buluşmak üzere birbirlerinden ayrıldılar. Irmakta, ele geçirmek istedikleri bir sal vardı.

Bunu ele geçirmek kolay bir iş değildi. Kancalarla bir süre uğraşmak zorunda kaldılar. Sonunda, bu güç işi başardılar. Salı ıssız bir kıyıya çektiler. Bir ağacın gövdesine bağladılar.

Böylece işlerini görecek bir taşıt aracı elde ettikten sonra, adada kendilerine gerekecek malzeme ve yiyeceği düşünmeye başladılar. Bunları Tom'dan başkası temin edemezdi.

Bu önemli sorunun da üstesinden gelen Tom, gece yarısına yakın, kolları malzeme ve yiyecekle dolu bir hâlde, arkadaşlarıyla buluşacağı yere geldi. Kıyıda bir taşın üzerine oturdu. Beklemeye başladı. Sakin sakin akan ırmağı

izliyordu. Berrak, güzel bir geceydi. Irmağın şırıltısından başka ses duyulmuyordu.

Bir süre böylece bekledi Tom. Buluşma saatinin geldiğine inanarak ayağa kalktı. Parmaklarını ağzına sokarak, belirli bir tarzda ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra, sahilin başka bir yerinden aynı şekilde bir yanıt geldi. Yakından gelen bir ses:

"Kim var orada?" diye sordu.

"Adım Tom Sawyer! Antil Denizi'nin Kara Korsanı! Ya siz kimsiniz?"

"Kızıl El Hucky Finn ve Denizlerin Dehşeti Joe Harper."

Tom bu adları okuduğu korsan romanlarından seçip almıştı. Amirane bir sesle:

"Parolayı söyleyin..." diye bağırdı.

İki kısık ses gecenin sessizliğine "Kan" diye fısıldadı.

Sonra Tom elindeki jambon parçasını dik kıyıdan aşağıya attı. Arkasından da elbisesini, ellerini ve yüzünü yırtma pahasına yardan aşağı kayarak indi. Yarın altında kıyı boyunca oldukça rahat yürünebilir bir patika vardı. Fakat bu yol tehlike arayan korsanlar için fazla düz ve kolaydı.

Denizlerin Dehşeti koca bir but parçası getirmişti. Kızıl El Finn de çaldığı kulplu bir tencereyle, bir miktar tütün yaprağı ve pipo yakmak için bir miktar mısır koçanlarıyla gelmişti.

Antillerin Kara Korsanı, ateş olmadan hiçbir işe başlayamayacaklarını söyledi. Uzakta bir yerde közlenmiş bir

ateş görünüyordu. Dikkatlice bu ateşe yaklaştılar. Kendilerine gerekli miktarda yanlarına aldılar.

Çok geçmeden ırmağa açılmışlardı. Kaptan mevkiinde Tom vardı. Arka kürekleri Hucky, ön kürekleri de Joe yönetiyordu. Tom, salın ortasında ayakta durmuş, kaşlarını çatmış, ellerini göğsüne kavuşturmuştu. Kısık sesle emirler veriyordu:

Sabah ikiye doğru sal, adanın ikiyüz metre aşağısında kumlara oturdu. Çocuklar sığ sularda gide gele yüklerini karaya taşıyarak salı boşalttılar. Eşyalarının arasında eski bir yelken bezi de vardı. Bu yelken bezini, çalılıkların arasında bir köşeye yığdıkları eşyaları korumak üzere örtü yaptılar.

İlk işleri, ormanın civarında bulunan büyük bir kütüğü siper ederek ateş yakmak oldu. Akşam yemeği olarak da koyun budundan kestikleri bir parçayla, mısır ekmeğinin büyük bir kısmını yediler.

Pişirdikleri budu son parçasına kadar yiyip bitirdikten sonra, otların üzerine rahatça uzandılar. Daha serin bir yer bulabilirlerdi, ama kamp ateşi yakmak için bundan daha romantik bir yer düşünülemezdi. Joe:

"Ne güzel değil mi?" diye sordu.

Tom, neşeyle:

"Evet, çok güzel..." dedi. "Çocuklar bizi böyle görseler ne derler acaba!"

"Ne mi derler! Bizim yerimizde olmaya can atarlar elbette, öyle değil mi Hucky?"

Huckleberry:

"Her ne olursa olsun, ben hayatımdan memnunum, diye cevap verdi. Bundan fazlasında gözüm yok. Acıktığım zaman, doğru dürüst karnımı doyuramıyordum. Hem burada, adamı kimse de rahatsız etmez."

Tom:

"Tam bana göre hayat..." dedi. "Sabahları erken kalkmak yok, okula gitmek ve yıkanmak zorunluluğu yok. Buna benzer bir sürü saçmalıklardan kurtulduk."

Kızıl El Hucky'un böyle sıkıntıları yoktu. Getirdiği mısır koçanları ve sazlarla pipo yapmaya çalışıyordu. Koçanı oymuş, sazdan da bir sap yapmıştı. Piposunu ocaktan ateşleyerek, kaim dumanlarını savuruyordu.

Hucky:

"Korsanlar ne yaparlar?" diye sordu.

Tom:

"Diledikleri gibi yaşarlar. Gemiler yağma ederler. İsterlerse yakarlar. Elde ettikleri ganimetleri adalarında ancak hortlak ve hayaletlerin dolaştıkları esrarengiz kuytu köşelere saklarlar. Gemilerdeki insanları öldürüp denize atarlar."

Joe:

"Herhâlde korsanların elbiseleri altın gümüş ve taşlarla süslüdür..." dedi.

Hucky, şaşkınlıkla:

"Kimin?" diye sordu.

"Kimin olacak, korsanların..."

Hucky üstündeki pıyrım pıyrım elbiselere bakarak, üzüntülü bir sesle:

"Benim elbisem bir korsana yaraşır biçimde değil..." dedi.

Fakat öbür çocuklar, maceralar başlar başlamaz, güzel elbiselerin de gecikmeyeceğini söylediler.

Yavaş yavaş konuşmalar hızını kaybetti ve serüvenseverlerin gözleri uykudan kapanmaya başladı.

Tom, sabah gözlerini açtığında nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Kalkıp oturdu. Gözlerini oğuşturarak çevresine bakındı. Sabahın tatlı serinliği, ormanların yumuşaklığı ve derin sessizliği insana huzur veriyordu. Bir yaprak bile kıpırdamıyordu. Derin bir sessizlik vardı. Ateşin üzeri beyaz bir kül tabakasıyla örtülmüş, havaya doğru mavi ince bir duman yükseliyordu. Joe ve Huck uyuyorlardı.

Ormanın derinliklerinden bir kuş öttü. Bir başkası ona yanıt verdi. Sonra, bir ağaçkakan ağacı gagalamaya başladı. Yavaş yavaş gün ağarıyordu. Küçük yeşil bir solucan nemli bir yaprağın üzerinde sürünüyor ve arada bir bedenini havaya kaldırıyordu.

Tom, öbür korsanları da uyandırdı. Çocuklar neşeli çığlıklar atarak, bir iki dakika içinde soyundular ve kendilerini sığ suya attılar. Uzaklarda uyumakta olan küçük kasabanın

özlemini bile duymuyorlardı. Irmaktaki hafif yükseliş ve akıntı sallarını alıp götürmüştü. Bu bile umurlarında değildi.

Kampa döndüklerinde dipdiri ve keyifliydiler. Fena hâlde acıkmışlardı. Kamp ateşini yaktılar. Tom, berrak ve soğuk suyu olan bir pınar keşfetmişti. Yaprakları bardak gibi yaparak kana kana su içtiler. Kahvaltı için, Joe jambonları isterken, Tom ve Huck ona biraz beklemesini söyleyip, nehrin bereketli olacağını umdukları bir noktasına gidip oltalarını suya attılar. Çok geçmeden çeşitli balıklarla Joe'nun yanına döndüler. Jambonun arkasından, bu balıkları da kızarttılar. Şimdiye kadar hiçbir balık onlara bu kadar lezzetli gelmemişti. Tatlı su balıklarını sudan çıkar çıkmaz pişirmek gerekti.

Kahvaltıdan sonra, gölgeye çekilip uzandılar. Dinlendikten sonra da ormanda bir keşif gezisine çıktılar. Çürümüş kütüklerin, birbirine geçmiş sık çalılıkların ve koca meşe ağaçlarının arasında dolanıp durdular.

Bir ara, uzaklardan gelen tuhaf sesler duyar gibi oldular. Biraz sonra bu ses daha belirli olmaya başladı. Durup dinlediler. Ortalığa uzun bir sessizlik çöktü. Sonra uzaktan gelen bir patlama sesi duydular.

Joe, heyecanlanarak:

"Ne oluyor?" diye bağırdı.

Huckleberry korkulu bir sesle:

"Gök gürültüsü olamaz..." dedi. "Çünkü gök gürültüsü..."

Tom, Huck'un sözlerini yarıda keserek:

"Susun, çocuklar. Konuşmayın, dinleyin..." dedi.

Bir an durup beklediler. Bu kısacık süre onlara bir yüzyıl gibi gelmişti. Yine o boğuk patlama sesi duyuldu. Haydi gidip bakalım..." dediler.

Yerlerinden fırlayıp kasabaya bakan kıyıya doğru koşmaya başladılar. Kıyıya vardıklarında, kenarlarda bulunan bodur ağaçları aralayıp suyu gözetlemeye başladılar. Küçük bir vapur, kasabadan bir mil uzakta akıntıyla sürükleniyordu. Geniş güvertesinde bir sürü insan toplanmıştı. Çok geçmeden vapurun yanından keskin bir duman yükseldi ve bulut gibi her yana yayıldı. Bu arada yine o boğuk patlama duyuldu. Tom:

"Şimdi anladım. Birisi boğulmuştur..." diye haykırdı.

Hucky:

"Öyle olmalı, diye yanıtladı onu. Geçen yaz da, Billy Turner boğulduğu zaman böyle olmuştu. Suyun üzerine ateş ederek, adamın cesedini yukarıya çıkarmışlardı."

Joe:

"Ah şimdi ben de orada olsaydım..." diye hayıflandı.

Hucky:

"Ben de şu anda boğulanın kim olduğunu bilmek için dünyaları verirdim..." dedi.

Orada, olup biteni sessizce izleyip dinlediler. O sırada, Tom'un aklında bir fikir şimşek gibi çaktı ve:

"Çocuklar, kimin boğulduğunu biliyorum..." diye bağırdı. "Vapur, bizleri arıyor!"

Bir dakika içinde kendilerini kahraman gibi görmeye başlamışlardı. İşte bu kocaman bir zaferdi! O insanlar onları arıyordu. Arkalarından yas tutuyordu. Onlar için yürekler sızlıyor, gözyaşı dökülüyordu. Bu zavallı çocuklara karşı yapılmış olan haksızlıklar hatırlanıyor ve pişmanlık duyuluyordu. Bu çok iyi olmuştu. Korsan olmalarına değmişti.

Hava kararmağa başlarken vapur normal seferine başlamış, korsanlar yerlerine dönmüşlerdi. Yemeklerini hazırlayıp karınlarını doyurduktan sonra, kasaba halkının onları merak edip etmediklerini düşünmeye başladılar. Gecenin karanlığı çevreyi sardığı zaman, konuşmayı bırakıp ateşi izlemeye koyuldular. Artık işin heyecanı geçmiş gibiydi. Tom ve Joe evlerini düşündükleri zaman içlerinde büyük bir özlem duydular. Çocuklar kendilerini sıkıntıda ve zavallı hissetmeye başladılar. Bu düşüncelerini bir iki iç çekiş izledi. Joe korka korka hemen şimdi olmasa bile ilerde kasabaya dönüp dönmeme hakkında ne düşündüklerini arkadaşlarına sordu.

Tom bu fikre karşıydı. Hucky'un da kendine göre nedenleri vardı ve Tom'un bu fikrine katılıyordu.

Gece ilerdi. Hucky'un kafası düşmeye ve çok geçmeden de horlamaya başladı. Arkasından Joe uykuya daldı. Tom dirseği üzerine dayanmış hareketsiz duruyor, onları izliyordu. Az sonra, dizleri üstüne doğrularak kalktı. Alevlerin

titreşen ışığında, otların arasında aranmaya başladı. Yerden ince iki ağaç kabuğu alarak ateşin yanına diz çöktü. Meşhur kırmızı kalemiyle her iki kabuğa da bir şeyler yazmaya başladı. Birini kıvırıp cebine, öbürünü de Joe'nun şapkasının içine yerleştirdi. Aralarında bir tebeşir parçası, bir lastik top, üç tane olta iğnesi ve bir cam bilya bulunan oldukça değerli bir hazineyi de şapkanın içine koydu.

Tom, bütün bu işlerden sonra, ayaklarının ucuna basarak ağaçların arasından ilerlemeye başladı. Ayak sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıktan sonra kumsala doğru koştu.

Birkaç dakika sonra sığ sularda İllinois sahiline doğru yürüyordu. Suyun derinliği beline varmadan önce, mesafeyi yarılamıştı bile. Akıntı artık yürümesine engel oluyordu. Geriye kalan yüz metreyi de yüzerek geçti.

Sahilin alçak bir yerinde, tırmanıp sudan çıktı. Ağaçların ve yüksek sahilin gölgesinde bulunan vapuru görünceye kadar kıyı boyunca yürüdü. Her şey sakindi. Yıldızlar ışıyordu. Tom kıyıya indi. Kimseye görünmeden suya girdi. Birkaç kulaçta vapurun arkasına bağlı olan sandala yaklaştı. Gizlice içine girip gizlendi.

Kısa bir süre sonra vapurun hareket çanı çaldı ve bir ses kalkma emrini verdi. Sandalın burnu havaya kalkmış, Tom'un yolculuğu başlamıştı. Tom bu işi başardığı için seviniyordu. Çünkü bu vapurun son seferiydi. On beş, yirmi

dakika kadar sonra makineler durdu. Tom yavaşça sandaldan kayarak kıyıya yüzmeye başladı. Elli metre ilerde karaya çıktı.

Arka yollardan ve ıssız sokaklardan koşarak geçen Tom, kendini teyzesinin bahçesinde arka parmaklığın önünde buldu. Oturma odasında ışık vardı. Parmaklığa tırmanarak içeriye baktı. İçerde yatağın çevresinde Polly teyze, Sid, Mary ve Joe Harper'in annesi toplanmış, konuşuyorlardı. Onlarla kapı arasında yatak bulunuyordu. Tom kapıya gitti. Mandalını yavaşça kaldırmaya başladı. Menteşelerin gıcırdamamasına dikkat ediyordu. Geçebileceği bir aralığı buluncaya kadar itmeye devam etti. Dizleri üzerinde emekleyerek, bu dar aralıktan içeriye girmeyi başardı. Polly teyze:

"Şamdanın ışığına da ne oldu böyle? diye söylendi.

Tom hareketlerini hızlandırdı. Polly teyze:

"Bu kapı niye açık kalmış? diye sordu. Kapılar açılıyor. Bu evde garip şeyler olmaya başladı. Kalk Sid, şu kapıyı kapa. Evet, ne diyordum, kötü bir çocuk değildi. Yaramazdı biraz. Biraz uçarı, biraz da patavatsızdı. Ondaki sorumluluk duygusu ancak bir tayınki kadardı. Kötülük yapmak istemezdi. Çocukların en iyi kalplisiydi.

Bu sözlerden sonra ağlamaya başladı. Joe Harper'in annesi:

"Ah, benim Joe da öyleydi..." diye sızlandı. "İçi şeytanlıklarla dolu, her türlü yaramazlığa hazırdı. Fakat elinden geldiği kadar herkese karşı iyi olmaya çalışırdı. Ah Yarabbim!

Bir krema yüzünden onu nasıl dövmüş olduğumu hatırlayınca deli oluyorum! Hem de o kremayı ekşimiş diye kendim fırlatıp atmıştım. Sonradan da attığımı unutmuşum..."

Sid:

"İnşallah Tom olduğu yerde rahattır..." dedi. "Fakat biraz daha başka türlü hareket etmiş olsaydı, onu daha çok sevebilirdim."

Polly teyze ağlayarak, Sid'i azarladı:

"Sid, Tom'uma karşı bir söz istemem. O şimdi bizden uzaklarda. Artık sen onun için kendini üzme. Artık onun yanında Allah'ı var!"

Mary ise Tom için sıcak gözyaşları döküyordu. Bütün bu konuşulanları dinleyen Tom kendi hakkında soylu düşünceler beslemeye başladı. Teyzesine acıyordu. Yatağın altından fırlayıp onun boynuna sarılmayı ve onu sevinçle doldurmayı ne kadar çok isterdi! Bunu yapmamak için kendini zor tuttu. Gizlendiği yerden konuşulanları dinlemeye devam etti. Anladığına göre, oğlanlar pazar gününe kadar bulunmazlarsa, artık ümit kesilecek ve o sabah onlar için cenaze törenleri yapılacaktı. Tom bu sözleri duyunca bir ürperti duydu. Madam Harper: Allah rahatlık versin! diyerek gitmeye hazırlandı. İki kadın kucaklaştılar. Ağlaştılar. Polly teyze, Sid ve Mary'yi her zamankinden daha fazla bir şefkatle öptü. Sid bir iki kez burnunu çekti. Mary de ağlamasını sürdürdü.

Polly teyze yatağın yanına diz çökerek titreyen sesle, Tom için dua etti. Sesindeki sıcaklık, sözcüklerindeki derin sevgi Tom'a çok dokunmuştu. Teyzesi yatağa girdikten sonra, uzun süre sessizce onun uykuya dalmasını bekledi. Kadıncağız yatağında durmadan kıpırdıyor ve dönüyordu. Huzursuz olduğu belliydi. Fakat sonunda sessizleşip uyumuştu. Tom, yatağın altından sürünerek çıktı. Yatağın başına geldiği zaman yavaş yavaş ayağa kalktı. Elini mumun ışığına siper yaparak, uyuyan teyzesini izledi. İçinde büyük bir acı duydu. Cebinden çıkardığı üzeri yazılı ağaç kabuğunu şamdanın yanına koydu. Sonra aklına birşey geldi. Yüzü neşeyle aydınlandı. Ağaç kabuğunu hemen koyduğu yerden alıp cebine yerleştirdi. Eğilerek, teyzesinin solgun yanağını sevgiyle öptü. Sonra yavaşça dışarıya çıktı. Kapıyı kapadı. Tom vapur iskelesinin yolunu tuttu. Vapurun arkasına bağlı olan kayığı yavaşça çözerek küreklere geçti. Karşı kıyıya kadar sessizce kürek çekti. Karşı kıyıya çıktığı zaman hemen ormanın yolunu tuttu. Kampın karşısında biraz dinlendi. Sonra karşı tarafa yüzmek için suya atladı. Kamp yakınında sırılsıklam bir hâlde durduğu sırada, güneş gökyüzünde bir hayli yükselmiş ve ırmak yaldızlanmış gibiydi. Bu sırada Tom, Joe'nun:

"Hayır, Hucky! Tom dürüst bir çocuktur..." dediğini duydu. "Onun geri geleceğinden eminim. O bizi terk etmez. Belki yapacağı bir şey vardı. Kim bilir nedir?"

"Ne olursa olsun, bıraktığı şeyler bizim ya.."

"Daha pek değil, Hucky. Bıraktığı yazıda, buraya kahvaltıya gelmezse bunların bizim olabileceği yazılı."

Tom, birdenbire ortaya çıkarak, etkili bir ifadeyle:

"İşte geldim arkadaşlar, diye bağırdı. Tom Sawyer dostlarını asla terk etmez."

Cumartesi öğleden sonraydı. Harper'ler ve Polly teyze'nin ailesi yas içindeydiler. Kasabaya derin bir sessizlik çökmüştü. Becky Thatcher okulun bahçesinde kanatları düşük dolaşıp duruyordu. Kendini çok yalnız hissediyordu.

Biraz sonra durdu. Kendi kendine söylenmeye başladı:

"Ah işte tam buradaydı! Bu olay tekrarlanacak olsaydı, ona o sözleri dünyada söylemezdim! Fakat iş işten geçti. O yok artık. Artık onu hiç, hiç göremeyeceğim!"

Bu düşünce onu iyice sarsmıştı. Gözyaşlarını tutamadı. Bu sırada Tom ve Joe'nun oyun arkadaşları olan kızlı oğlanlı bir grup, gelip parmaklıkların üzerinden bakarak, Tom ve Joe hakkında uzun uzun konuştular.

Ertesi sabah, çanlar her zamankinden farklı olarak çalmaya başladı. Kasabalılar toplanmaya başlamışlardı. Hiç kimse küçük kiliseyi bu kadar kalabalık olarak gördüğünü hatırlamıyordu. Polly teyze, Sid, Mary ve onların da arkalarından Harper ailesi siyahlar içinde kiliseye girdiler. Bütün cemaat, hatta yaşlı papaz saygıyla ayağa kalkarak, yas tutanlar ön sırada yerlerini alıncaya kadar, öylece beklediler.

Dua başladığı zaman rahip, dokunaklı bir sesle kaybolan çocukların iyi taraflarını, meziyetlerini anlattı. Kilisede bulunan herkes, zamanında yaramazlıklarından yaka silktikleri çocukları, birer melek gibi görmeye başladılar. Hatta kısa bir süre önce onlarda affedilmez kusurlar bularak, haklarında sert sözler söyledikleri için büyük bir pişmanlık duymaya başladılar. Rahip, kilisede bulunanlar üzerinde bıraktığı etkiyi görünce, anlaşılmaz bir duyguya kapılarak, çocukların hayat hikâyesini uzattıkça uzattı. Herkes ağlamaya başladı.

İşte tam bu sırada kilisenin iç balkonunda kimsenin farkına varmadığı bir hışırtı oldu. Birkaç saniye sonra, kilisenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Gözyaşlarını silmekte olan rahip, mendilinin üstünden kapıya doğru baktı. Ve... öylece donakaldı! Rahibin bakışlarını önce bir çift takip etti. Ondan sonra biri daha, derken bütün cemaat elektrik çarpmış gibi hep birden ayağa kalkıp gözlerini kapıya dikti. Oradan üç 'ölü' çocuk girmiş, önde Tom, arkasında Joe ve paçavralar içindeki Hucky yürümeye başlamıştı. Kullanılmayan üst balkonda saklanmış, kendi cenaze dualarını dinlemişlerdi.

Zavallı Hucky şaşkın ve ne yapacağını bilmez bir hâlde kendine bakan gözlerden kaçmak isterken, Polly teyze, Mary ve Harper'ler Tom ve Joe'yu öpücüklere boğarak, tanrıya şükrediyorlardı. Hucky oradan kaçmak için adım atarken, Tom onu kolundan tuttu. Geri getirdi. Teyzesine dönerek:

"Polly teyze, bu haksızlık..." dedi. "Hucky'un döndüğüne de sevinen biri olmalı."

Polly teyze:

"Elbette sevinenler var!" diye bağırdı. "Zavallı öksüz çocuk! Döndüğüne çok sevindik!"

Bu arada rahibin gür sesi duyuldu:

"Bize bu iyilikleri bağışlayan Yüce Tanrı'ya bütün yüreğimizle dua edelim. İlahiye başlayın."

Herkes içtenlikle ilâhiye başladı. 'Old Hundred' ilâhisinin şimdiye kadar bu kadar içten ve etkili söylendiğini duymamıştı. Birbirlerine, bu içten duayı tekrar duyabilmek için, çocuklar tarafından aptal yerine konup tekrar aldatılmayı bile göze alacaklarını söylüyorlardı.

TOM'UN MANEVRASI

Cumartesi akşamı hava kararırken, Tom ve korsan arkadaşları bir ağaç kütüğüne binerek Missouri kıyısına geçtiler. Kasabanın yakınındaki bir ormanda uyudular. Uyandıklarında gün ağarmak üzereydi. Kiliseye gitmek için arka sokaklardan ve daracık yollardan geçtiler. Kiliseye geldiler. Sonra, kilisenin balkonunda uyudular.

Pazartesi günü kahvaltıda, Polly teyze ve Mary, Tom'a oldukça iyi davrandılar. Bütün isteklerini hoş karşıladılar. Okulda arkadaşları Joe'ya ve ona o kadar hayranlık gösteriyorlardı ki, bizim kahramanlar başkalarını hor görüp, kendini beğenir olmuştu.

Tom, Becky Thatcher'in üstüne düşmemeye karar vermişti. Bu kadar şan ve şöhret yeterliydi. Ünlüydü artık. Belki de Becky onunla barışmak için can atacaktı. Ne olursa olsun, Tom'un da öbür çocuklar gibi umursamaz olabileceğini

görmeliydi. Bir süre sonra, Becky yaklaştı. Tom, onu görmemezlikten geldi. Becky, Tom'un hemen yanıbaşındaki kıza yapay bir sevinçle:

"Mary Austin, kilisedeki pazar derslerine niye gelmedin?" diye sordu.

"Geldim. Beni görmedin mi?"

"Hayır, görmedim. Nerede oturuyordun?"

"Her zaman ki gibi Bayan Peter'in sınıfındaydım. Ben seni gördüm!"

"Hayret, ben seni görmedim. Oysa sana piknikten söz etmek istiyordum."

"Piknik mi? Kimin pikniği?"

"Annem benim için bir piknik hazırlıyor."

"Ne güzel! İnşallah beni de çağırır."

"Elbette çağıracak. Piknik benim için yapılıyor ve istediğim bütün arkadaşlarım davet edilecek. Senin gelmeni de istiyorum."

"Çok güzel... Ne zaman yapılacak?"

"Yakında.. Belki de tatilde."

Sınıftan çıktıktan sonra, Tom Becky'yi izledi. Becky, Alfred Temple adında bir çocukla bir sıraya oturmuş, baş başa vermişler bir resim kitabına bakıyorlardı. Yemekten sonra Alfred, Becky'ye yine kitap okudu. Dakikalar geçtikçe, Tom'un üzülmediğini gören Becky, kitap okumaktan

vazgeçti. Zavallı Alfred, Becky'yi kaybetme korkusuyla durmadan kitapta resimler bulup 'İşte şuna bak ne güzel! Bak bu ne kadar hoş!' diyerek Becky'yi oyalamaya çalışıyordu. Sabrı tükenen Becky:

"Öf, beni rahat bırak! Hiçbir şey umurumda değil!" diyerek ağlamaya başladı. Yerinden kalktı ve gözlerini silerek oradan uzaklaştı.

Alfred onun peşi sıra giderek, onu teselli etmeye çalıştı. Fakat o:

"Çekil git!" diye bağırdı. "Beni yalnız bırak! Senden nefret ediyorum."

Alfred üzüntüyle boş sınıfa girdi. Artık gerçeği görmüştü. Becky, Tom'u kıskandırmak için onu kullanmıştı. Kendine bir zarar gelmeden, Tom'un başını belaya sokmayı tasarladı. Tam bu sırada, Tom'un yazı defteri kendi önüne yakın bir yere düşmüştü. Hemen defteri aldı. O günün ders sayfasını açıp mürekkep döktü.

Becky, pencereden bakarken, Alfred'in yaptığını görmüştü. Okuldan çıkıp eve giderken, Tom'a rastlamayı ve bu olayı bir an önce kendisine haber vermeyi istiyordu. Fakat tam yolun ortasında bu fikrinden vazgeçti. Tom'un ona karşı soğuk davranması aklına gelmişti. Bozulan yazı defteri için onun dövülmesini istiyordu. Artık hayatının sonuna kadar ondan nefret edecekti.

Tom, eve canı sıkılarak döndü. İçeri girer girmez teyzenin söylediği sözler onu teselli edeceği yerde üzüntüsünü bir kat daha artırdı. Polly teyze:

"Tom, senin diri diri derini yüzmek istiyorum!" diye bağırdı.

"Suçum ne, teyzeciğim?"

"Artık ben elimden geleni yaptım. Sereny Harper'den o gece senin buraya gelip bütün konuştuklarımızı dinlediğini duydum. Ona da Joe anlatmış. Tom, böyle şeyler yapan bir çocuğun sonunu çok merak ediyorum."

"Teyzeciğim, yaptığımın kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama yemin ederim ki, kötü bir şey olsun diye yapmadım. Buraya da o gece konuştuklarınızı dinleyip sizinle alay etmeye gelmedim."

"Ya peki niçin geldin?"

"Bizim boğulmadığımızı ve bizi merak etmemenizi söylemeye gelmiştim."

"Oh Tom!.. Yalan söyleme! Çok rica ederim yalana başvurma. Bu sadece işleri daha kötüleştiriyor."

"Teyzeciğim, söylediklerim yalan değil."

"Gerçek senin söylediğin gibi olsaydı, dünyalar benim olurdu, ama niçin bana doğruyu söylemiyorsun?"

"O akşam geldiğimde, bizim için yapılacak cenaze töreninden söz edildiğini duyunca, pazar günü kiliseye gelip

saklanarak, buna katılmayı tasarladım. Bu düşünceyle ağaç kabuğunu cebime koyup, sessizce buradan uzaklaştım."

"Hangi ağaç kabuğu?.."

"Size korsan olduğumuzu bildirmek için üzerine mektup yazmış olduğum ağaç kabuğu. Sizi öptüğüm sırada uyanmış olmanızı ne kadar isterdim!"

Polly Teyze'nin yüzündeki gerginlik kayboldu. Gözlerinde bir yumuşaklık belirerek:

"Gerçekten beni öptün mü?" diye sordu.

"Evet teyze, öptüm."

"Bundan emin misin, Tom?.."

"Yemin ederim ki öptüm, teyzeciğim."

Bu sözlerin doğruluğuna artık kuşku yoktu. Yaşlı kadın:

"Haydi gel, beni bir kez daha öp, Tom..." derken, sesindeki titreyişi gizleyememişti.

Tom okula gitmek üzere evden çıkar çıkmaz, Polly Teyze doğru dolaba koştu. Tom'un korsanlıkta kullanmış olduğu yırtık pırtık ceketi çıkardı. Bir dakika sonra da göz yaşları içinde Tom'un kendisine yazdığı olduğu ağaç kabuğunu okudu. Kendi kendine:

"Binlerce günahı da olsa, bu çocuğu şimdi affedebilirim artık, diye söylendi."

Polly Teyze'nin Tom'un öpüşündeki sıcaklık ve yakınlık, Tom'un üzüntülerini sildi süpürdü. Kalbini yine neşeyle

doldurdu. Okulun yolunu tuttu. Meadow Lane'in başında Becky Thatcher'a rastladı. Tom hiç tereddüt etmeden, kıza doğru koştu ve:

"Becky, bugün sana karşı kabalık ettim. Bunun için çok üzgünüm, ama bir daha ömrüm boyunca böyle bir şey yapmayacağım. Barışalım olmaz mı?" dedi.

Kız durdu ve nefret dolu bakışlarla onu süzerek:

"Beni bırakıp yoluna devam edersen, çok sevinirim, diye yanıt verdi. Seninle artık konuşmak istemiyorum!"

Zavallı kız biraz sonra kendini bekleyen sondan harebsizdi. Orta yaşlı bir öğretmen olan Mister Dobbins, gençliğinde doktor olmayı çok istemişti. Ama bu hevesi içinde kalmıştı. Her gün sınıfta ders olmadığı zaman Mister Dobbins kürsüsünü çekmecesinden büyük bir kitap alıp okurdu. Okuldaki bütün çocuklar, sürekli kilit altında bulundurulan bu kitabın içinde neler olduğunu öğrenmek için can atarlardı. Her biri bir şeyler tahmin eder, bu tahminler üzerinde konuşup dururlardı. Bu kitabın neyin nesi olduğunu anlamaya imkân bulumazlardı.

O gün kapının yakınında bulunan kürsünün yanından geçerken anahtarın kilitte sokulu olduğunu görüverdi. Şöyle bir etrafına bakındı. Kimseler yoktu. Birkaç saniye sonra kitabı eline geçirmişti bile...

Kitabın başlığı Profesör bilmem kimin Anatomisi diyordu. Bu, Becky için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunun üzerine sayfaları çevirmeye başladı. Çok geçmeden tamamen

renkli bir resim bulunan bir sayfaya geldi. Bu resim, insan vücudunu gösteriyordu. Tam bu sırada sayfanın üzerine bir gölge düştü ve Tom Sawyer kapıdan içeri adımını attı. Tom'un da gözü bu resme ilişmişti. Becky hemen kitabı kapamaya çalıştı, ama telaşla sayfayı boylu boyunca ortaya kadar yırtmak talihsizliğine uğradı. Kitabı aceleyle çekmeceye soktu. Kilitledi. Hüngür hüngür ağlamaya başlayarak:

"Tom Sawyer..." dedi. "İnsan bu kadar adi olabilir işte! Bir kimsenin arkasına gizli gizli gelip onun baktığı şeyleri gözetlemek adilik değildir de nedir?"

"Senin bir şeye bakmakta olduğunu ben nasıl bilebilirdim?"

"Utan, Tom Savvyer. Yaptığından utanmalısın. İşte sana fırsat, şimdi de gidip beni ele vereceksin! Ah, şimdi ben ne yapacağım? Dayak yiyeceğim herhâlde. Ben ki okulda hiç dayak yemedim!"

Becky ayağını yere vurarak:

"İstediğin kadar adi ol, serbestsin. Ne olacağını ben biliyorum. Bak, bekle de gör..." dedi ve yeni bir gözyaşı sağanağıyla fırladı ve dışarı çıktı.

Tom dışarı çıkıp, orada koşuşan öğrenci kalabalığına katıldı. Bir kaç dakika sonra öğretmen geldi. Ders başladı. Tom derslerine karşı öyle kuvvetli bir ilgi duymuyordu. Kızlar tarafına her göz attığında, Becky'nin üzgün yüzünü görüp üzülüyordu. Becky'nin son davranışından sonra, ona pek acımak istemiyordu. Fakat elinden başka türlüsü gelmiyordu. Biraz sonra da Tom, yazı defterindeki mürekkep

lekeleriyle yakalanmıştı. Tom bunun cezası olan dayağı yeyip yerine oturdu.

Koca bir saat gelip geçti. Öğretmenin kafası düşmeye başladı ve sınıfın uğultusuyla bir uyku bastırdı. Derken, Mister Dobbins doğrulup esnedi. Sonra, çekmesinin kilidini açarak elini uzatıp kitabını çekti çıkardı. Tom Becky'ye bir göz attı. Becky'nin yüzünde perişan bir ifade belirmişti. Avcının önünden kaçıp kurtulmaya çalışan bir tavşana benziyordu. Tom, o anda onunla olan kavgasını unutuverdi.

Bundan sonra öğretmen başını kaldırıp gözlerini sınıfa dikti. Bu bakışın altında herkes ezildi. Kısa bir sessizlikten sonra:

"Bu kitabı kim yırttı?" dedi. Bir ipucu yakalayabilmek ümidiyle herkesin yüzüne ayrı ayrı bakarken:

"Benjamin Rogers, bu kitabı sen mi yırttın?" diye sordu.

Ben, bu suçlamayı reddediyorum. Kısa bir duruştan sonra, öğretmen sorgusuna devam etti:

"Joseph Harper, sen mi yırttın?"

O da reddedince, öğretmen kızlara döndü:

"Ya sen Amy Lawrence?"

Bu da baş bir sallanmasıyla reddedildi.

"Bu işi siz mi yaptınız, Susan Harper?"

Bir hayır daha duyuldu. Bundan sonra sıra Becky'e gelmişti.

"Becky Thatcher..." dedi. Tom bu anda Becky'nin yüzüne baktı. Yüzü korkuyla bembeyazdı. Bu kitabı sen mi... Hayır, hayır, başını kaldırıp yüzüme bak. Sen mi bu kitabı yırttın?

Bu sırada Tom'un beyninde şimşek gibi fikir çaktı. Hemen fırlayarak:

"Ben yaptım!" diye bağırdı.

Bütün sınıf ona bakıyordu. Tom bir an durdu. Sonra cezasını çekmek üzere ilerledi. Zavallı Becky'inin ona çevirdiği şükran dolu bakışları borcunu ödemeye yetmişti. Onun için okuldan sonra iki saat kalma suretiyle verilen ek cezaya aldırış etmedi bile. Çünkü sonra dışarda onu kimin bekleyeceğini biliyordu.

Önemli bir olay bütün dikkatlerin bir noktada toplanmasına sebep oldu. Böylece günlerin monotonluğu unutuldu. Kasaba halkı heyecanlı dakikalar yaşamaya başladı. Doktorun öldürülmesi olayı mahkemeye intikal etmişti. Suçlu yargılanacaktı.

Tom, sabit bir fikirden kendini kurtaramıyordu. Bu konu açıldıkça, bütün bedeninin titremeye başladığını hissediyordu. Herkesin kendisinden kuşkulandığını sanıyordu. Sonunda bu ruhsal işkenceye dayanamayarak, Hucky'u buldu. Tenha bir yerde durumu anlattı. Üzgün bir tavırla:

"Hucky, sırrımızı birisine açtın mı?" diye sordu.

"Hayır, ağzımdan bir kelime bile kaçırmadım!.."

"Hucky, çok korkuyorum!.. Acaba ikimizden birini söyletmek için zorlamazlar mı?"

"Fakat, Tom, bu sırrı bildiğimiz kimin aklına gelebilir ki?"

Ferahlayarak, geniş bir nefes alan Tom:

"Haklısın, Hucky..." dedi. "Ağzımızı açmayacak olursak, hiç kimse bu sırrı bildiğimizi öğrenemez. Acaba bir daha yemin etsek nasıl olur?"

"Sen bilirsin..."

İki çocuk, tekrar aynı biçimde yemin etti. İçi daha rahatlayan Tom:

"Herkes bu meseleyle ilgileniyor..." dedi.

"Doğru. Ben de Muff Potter adından başka bir şey işitmez oldum... Bir ara öylesine korktum ki, kasabadan kaçıp çok uzaklara gitmeyi bile düşündüm..."

"Ben de öyle Hucky. Zavallı Muff Potter'e öyle acıyorum ki... Masum olduğunu asla ispat edemeyecek..."

"Ben de ona acıyorum... Onun serseri olduğunu herkes gibi biz de biliyoruz... Fakat, onun birisine kötülük yaptığını hiç kimse duymamıştır... Kendi hâlinde bir adamdı. Ne zaman başım dertte olsa, bana yardım ederdi."

"Benim de birkaç defa uçurtmamı tamir etmişti. Onu bu kötü durumdan kurtarmayı öyle isterdim ki. Onu hapishaneden kaçıramaz mıyız? Gardiyan da yok..."

"Bunu nasıl yapabiliriz, Tom. Üstelik bunun ne faydası olabilir ki? Herkes onu suçlu görüyor. Hiç kimse bu sabit fikirden vazgeçmeyecektir."

"Haklısın, Hucky. Ama, herkesin onun aleyhinde olmasına dayanamıyorum."

"Herkes onun idam edilmesini istiyor."

"Serbest bırakılacak olursa, linç edilmesini isteyenler bile var."

"Bunu yapabileceklerine eminim."

Konuşma böylece bir süre daha devam etti. Fakat, hiçbir sonuca ulaşılamadan sona erdi. Bu arada, farkında olmadan hapishaneye yaklaşmış olduklarını fark etmemişlerdi. İnandıkları tek şey, bir mucizenin olacağıydı. Ne yazık ki, bekledikleri mucize olmadı. Ne melekler, ne de periler zavallı Muff Potter'le ilgilenmediler. Çocuklar, hapishanenin yanında olduklarını görünce, demir parmaklıklı pencerenin önüne gittiler. Potter'e biraz tütün verdiler. Potter, gözleri sulanarak:

"İyiliğinizi unutmayacağım çocuklar..." dedi. "Kasabada hiç kimse sizin gibi bana yakınlık göstermedi. Öbür çocukların da sizin gibi olmalarını öyle isterdim ki! Onlara da ufak tefek yardımlarım olmuştu..."

Çocuklar sustukları için, ona alçaklık ettiklerini hissediyorlardı. Onun suçsuz olduğunu bildikleri hâlde, bunu söyleyememek çok kötü bir şeydi.

O akşam Tom eve çok üzgün bir hâlde döndü. Geceyi kâbuslar içinde geçirdi. Ertesi sabah ve daha sonraki günler, mahkeme binasının çevresinden ayrılamadı. Anlayamadığı bir güç onu oraya çekiyordu. İçeriye girmemek için kendi kendisiyle mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Bir hafta sonra mahkemenin son celsesi açıldı. Mahkeme salonu hıncahınç dolmuştu. Uzun bir bekleyişten sonra, jüri heyeti birer birer içeri girdi. Yerlerini aldılar. Çok geçmeden Potter solgun ve üzgün bir yüzle, ürkek ve ümitsiz adımlarla içeriye getirilip meraklı gözlerin bakışları altında, en öndeki bir yere oturtuldu. Kızılderili Joe, her zamanki donuk yüzüyle yerinde oturuyordu. Kısa bir sessizlikten sonra hâkim içeriye girdi. Şerif celsenin açılışını duyurdu.

Bir tanık çağrılmıştı. Bu adam, cinayetin işlendiği sabah Muff Potter'i derede yıkanırken gördüğünü ve ondan sonra da Potter'in hemen ortadan kaybolduğunu söyledi. Bir iki soru daha sorulduktan sonra, celseyi yöneten hâkim, tanığın dışarı çıkarılmasını söyledi.

Mahkûm gözlerini bir saniye için kaldırdı. Fakat avukatı:

"Tanığa sorulacak sorum yok..." dediği zaman gözleri tekrar yere inmişti.

Bundan sonra çağrılan tanık, bıçağı ölünün yanında nasıl bulduğunu anlattı. Potter'in avukatı buna da:

"Soracak sorumuz yok..." diye cevap verince, şahidin dışarı çıkarılması uygun görüldü.

Üçüncü tanık ise bıçağın Potter'e ait olduğuna yemin etti. Birçok tanık, Potter'in cinayet yerine götürüldüğünde, tuhaf bir şekilde hareket ettiğinden söz ettiler. Ama mahkûmun avukatı bütün bu tanıklara soru sormuyordu.

Savcı:

"Dürüst hemşerilerimizin tanıklıklarından da anlaşılacağı gibi, bu cinayetin mahkûm tarafından işlenmiş olduğuna artık kuşkumuz kalmamıştır..." dedi. "Duruşmamız sona eriyor."

Zavallı Potter inler gibi, derin derin içini çekti. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Mahkeme salonunda bir ölüm sessizliği vardı.

Potter'in avukatı ayağa kalkarak:

"Sayın Başkan!" dedi. "Bugünkü tanıkların dinlenmesi henüz bitmemiştir. Bir tanığımız daha var. İzin verirseniz, Tom Sawyer çağırılsın."

Duruşma salonunda, Potter dahil herkesin yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Bütün gözler, kürsüde yerini alan Tom'un üzerine çevrilmişti. Tom ürkek görünüyordu. Çünkü çok korkmuştu. Elini Kutsal Kitap'ın üzerine koyup sadece doğruyu söyleyeceğine yemin etti. Hâkim:

"Thomas Sawyer, 17 Haziran gece yarısına doğru neredeydiniz?" diye sordu.

Tom, Kızılderili Joe'nun demir gibi katılaşmış yüzüne baktı. Dili tutuldu. Bütün halk dikkatle kendisini dinliyordu.

Fakat Tom'un ağzından kelimeler bir türlü çıkamıyordu. Bir iki dakika sonra, kendini biraz toparladı ve yavaş bir sesle:

"Mezarlıkta..." diye yanıt verdi.

"Biraz daha hızlı lütfen! Korkmayınız. Neredeydiniz?"

Kızılderili Joe'nin yüzünde acı bir tebessüm dolaştı. Hâkim tekrar sordu:

"Williams'ın mezarına yakın bir yerde miydiniz?"

"Evet, efendim."

"Biraz daha yüksek sesle konuşun. Ne kadar yakındınız?"

"Şimdi sizinle aramızda olan yakınlık kadar."

"Saklanmış mıydınız?"

"Mezarın yanındaki ağaçların arkasındaydım."

Kızılderili Joe ürperdi. Hâkim:

"Yanınızda başka kimse var mıydı?" diye sordu.

"Evet, efendim. Oraya..."

"Bir dakika... bir dakika durun. Arkadaşınızın ismini söylemek zorunda değilsiniz. Sırası gelince kendisinden söz ederiz. Oraya yanınızda herhangi bir şey götürdünüz mü?"

Tom şaşırmıştı. Söylemek için tereddüt ediyordu. Hâkim ısrar etti:

"Konuşun, oğlum, korkmayın. Gerçekler her zaman takdir edilir. Mezarlığa ne götürdünüz?"

"Sadece... bir... ölü... kedi..."

Salonda müthiş bir gülme başladı. Hâkim onları susturduktan sonra:

"Bu kedinin iskeletini ilerde göstereceğiz. Şimdi oğlum, bize bütün olup bitenleri anlat."

Tom önce yavaş yavaş anlatmaya başladı. Fakat mevzu kızıştıkça, daha çabuk ve rahat konuşuyordu. Az sonra salonda kendi sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Bütün gözler ona çevrilmişti. Tom:

"... ve doktor yerden kaptığı tahtayla Muff Potter'i yere serdikten sonra, Joe elinde bıçakla yerinden fırladı..."

O anda ani bir gürültü oldu. Joe, bir şimşek çabukluğuyla yerinden pencereye fırladı. Kendini yakalamak isteyenlerin arasından sıyrılıp gözden kayboldu.

Tom, kasabanın bir kere daha kahramanı oluvermişti. Hikâyesi kasabanın gazetelerine kadar geçmişti.

Her zaman olduğu gibi, kaprisli bir ruha sahip olan kasabalılar, Muff Potter'i eskiden yerin dibine soktukları ölçüde bu sefer de sevgiyle kollarını açarak kucakladılar.

Tom'un günleri çok güzel geçiyordu. Fakat geceleri korku dolu rüyalar görüyordu. Kızılderili Joe rüyalarından eksik olmuyordu. Geceleri sokağa çıkmaktan korkuyordu. Zavallı Hucky da aynı şeyleri hissediyordu. Tom kendisine duruşmadan bir gece önce Potter'in avukatına bütün olup bitenleri anlattığını söylemişti. O da şimdi sıranın kendisine gelmesini korkuyla bekliyordu.

Gündüzleri, Muff Potter'in şükran dolu sözleri Tom'a bu itirafı yaptığından dolayı büyük bir memnuniyet vermesine rağmen, geceleri bu işe burnunu soktuğu için bir pişmanlık duyuyordu. Tom, bazen Kızılderili Joe'nun yakalanacağından korkuyordu. Bazen de bunun tam aksine yakalanmamasından endişeleniyordu. Artık Tom hayatı boyunca rahat bir nefes alamıyacağına inanmıştı.

Her erkek çocuğunun hayatında, bir yere gidip define aramak ve onu bulup çıkarma arzusu ile yanıp tutuştuğu bir çağ vardır. Tom da bu arzuyu bütün şiddetiyle bir gün içinde duydu. Joe Arper'i aramaya gitti. Fakat bulamadı. Bu sefer Ben Rogers'i aradı. O da balığa gitmişti. İşte o sırada yolda Kızıl El Hucky Finn'e rastladı. Hucky bu işe dünden hazırdı. Hemen:

"Kazmaya nereden başlayacağız?" diye sordu.

Tom, bütün ciddiyetiyle:

"Defineler çoğunlukla perili evlerin altında gömülüdür..." dedi. "Adalarda, bazen de kök budak salmış eski ağaçların altında saklıdırlar. Stili House'un yukarısında tekinsiz bir ev vardır. Bu civarlarda yaşlı pek çok ağaç bulunur. Stili House'un öte yanına düşen tepedeki koca eski ağacın altından işe başlayalım, ne dersin?"

"Kabul."

Yanlarına bir kazmayla kürek alarak, beş kilometrelik bir yolculuğa çıktılar. Tepeye vardıklarında ter içindeydiler.

Bir ağacın altına kendilerini atıp pipolarını yakarak biraz dinlendiler. Tom:

"Bu iş hoşuma gitti..." dedi.

"Ben de çok hoşlandım."

"Söylesene Hucky, eğer hazine bulursak senin payına düşen paralarla ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım! Hergün bir bardak sütle, bir börek alırım. Sonra buraya gelen hiçbir sirki kaçırmam..."

"İlerisi için biraz da saklamak istemez misin?"

"Saklamak mı? Ne için?"

"Niçin olacak canım? Sonra gerektikçe azar azar kullanmak için."

"Oh! Bunun hiçbir yararı olacağını sanmıyorum. Eğer bu parayı çarçabuk bitirmeyecek olursam, babam kasabaya döndüğü zaman hepsini elimden alır. Bana da avcumu yalamak düşer. Pekâlâ sen paralarınla ne yapacaksın?"

"Ben de yeni bir davul, iyi bir kılıç, kırmızı bir boyunbağı ve bir de köpek satın alacağım. Sonra da evleneceğim."

"Evlenmek mi!"

"Evet."

"Tom, aklın başında değil galiba!.."

"Bekle, görürsün."

"Pekâlâ... eğer evlenecek olursan, kendimi her zamankinden daha yalnız hissedeceğim..."

"Hayır, Hucky, merak etme. Yalnız kalmazsın, Gelip, benimle oturursun. Şimdi haydi gel, şu toprakları alt üst edip, işimize devam edelim."

Çocuklar yarım saat kadar daha kazdılar fakat hiçbir sonuca varamadılar. Yılmadan kazmaya devam ettiler. Yine de görünür de bir şey yoktu. En sonunda Hucky dayanamayarak:

"Hazineleri hep böyle derine mi gömerler?" diye sordu.

"Bazen derine gömerler ama her zaman böyle olması şart değil. Genellikle pek o kadar derine gömmezler. Kazdığımız yerin yanlış bir yer olmasından korkuyorum."

Çocuklar kazdıkları yerden ümitlerini kesince, bu sefer de yeni bir noktayı ele alarak kazmaya koyuldular. Çalışmaları biraz gevşemişti. Fakat yine de bir ilerleme vardı. Bir süre sesizce çalıştıktan sonra, Huck küreğinin sapına dayandı. Alnında biriken boncuk gibi terleri kolunun tersiyle silerek:

"Allah kahretsin!" diye mırıldandı. "Galiba yine yanlış bir yer kazıyoruz. Ne dersin, Tom?"

"Hayret edilecek şey. Bir türlü anlamıyorum. İstersen bir kere de perili evi deneyelim."

Perili eve geldikleri zaman çevrede bir ölüm sessizliği vardı. Çocuklar içeriye girmeye korktular. Fakat çok geçmeden cesaretleri artmıştı. Yavaş yavaş kapıya yaklaştılar ve başlarını uzatıp aralıktan içeriye baktılar. İçerde harap olmuş döşeme tahtalarının arasından otlar fışkırmış ve

duvarlarından badanaları dökülmüş bir oda görünüyordu. Şömine harap olmuş ve pencerelerin camları yoktu. Sağda solda örümcekler sallanıyordu. Kenarda yıkılmak üzere gibi duran bir merdiven vardı.

Çocuklar fısıldayarak konuşuyorlardı. Her an kaçmaya hazır bir hâlde, kalpleri çarparak yavaşça içeriye girdiler. Az sonra korkuları hafiflemişti. Cesaretlerine kendileri bile hayran kalarak, etrafı incelemeye koyuldular. Sonra yukarı kata çıkıp bakmak istediler. Bu oldukça zor bir işti, ama birbirlerine cesaret vererek, kazma ve küreklerini bir kenara bırakıp, kırık dökük merdivenlerden tırmanmaya başladılar. Bir köşede esrarengiz bir dolap duruyordu. Dolabı merakla açtılar. İçinde hiçbir şey yoktu. Artık cesaretleri büsbütün artmıştı.

Tam çalışmaya başlamak üzere aşağıya inmeye hazırlanırken, Tom:

"Sus!" diye fısıldadı.

Huck, endişeyle:

"Nedir o?" diye sordu.

"Duymuyor musun?"

"Evet, Aman Allahım, kaçalım."

"Sesini kes! Duymuyor musun tam kapıya doğru geliyorlar."

Çocuklar korkuyla boylu boyunca yere uzanıp, döşemedeki budak deliklerinden aşağıda olup bitenleri görmeye çalıştılar. Korkularından donakalmışlardı.

"Durdular galiba. Gelen yok. Haa, evet geliyorlar. Hucky, bir kelime bile fısıldama. Aman Yarabbim, keşke bu işe burnumuzu sokmasaydık!"

İçeriye iki adam girdi. Çocuklar yaşlı, sağır İspanyolu tanımışlardı. Onun son zamanlarda bir iki kere şehre indiği görülmüştü. Öbür adamın kim olduğunu anlayamadılar.

Öbür adam paçavralar içinde bakımsız biriydi. Suratında da meymenet yoktu. İspanyol ise bir atkıya sarınmıştı. Geniş kenarlı şapkasının altından dökülüyordu. Yeşil gözlükler takmıştı. İçeriye girdikleri zaman meçhul adam yavaş bir sesle konuşuyordu. Arkalarını duvara dayayarak yüzleri kapıya dönük yere oturdular. Yüzünü seçemedikleri adam tenkidlerine devam etti. Konuştukça, yüzü yabancı gelmiyordu. Konuştukları da gittikçe daha iyi anlaşılıyordu:

"Hayır. Tekrar tekrar düşündüm. Hoşuma gitmedi bu fikir. Tehlikeli bir şey bu."

"Tehlikeli mi?" diye mırıldandı sağır İspanyol.

Bu ses çocukları titretmişti. Sesin sahibi Kızılderili Joe'dan başkası değildi.

Adamlar yiyeceklerini çıkarıp yediler. Uzun bir sessizlikten sonra, Joe:

"Buraya bak, evlat" dedi. "Sen geldiğin gibi yine ırmağın öte yanına gidersin. Benden haber alana kadar orada beklersin. Her şeyi göze alıp iki kez şehre inmeye çalışacağım. Etrafı bir kolaçan etmek gerek. O tehlikeli işi ancak durumdan iyice emin olduktan sonra yapabiliriz. Sonra, Teksas'a kaçarız."

"Peki, ganimeti ne yapacağız?"

"Bilmem. Her zamanki gibi burada bırakmalı. Güney yolunu tutmadan almanın faydası yok! O kadar çok parayı taşıması pek kolay olmasa gerek."

"Evet ama o işi çözmeden gecikebilir veya herhangi bir kaza olabilir. Galiba burası pek emin bir yer değil. Derin bir yere gömmek daha akıllıca bir iş olur."

İspanyol, odanın içinde endişeli bir tavırla birkaç defa dolaştıktan sonra:

"Mükemmel bir fikir..." diye yanıt verdi.

Yere çömeldi. Ocağın taşlarından birini kaldırarak bir torba çıkarttı. Bu torbadan otuz beş dolar alıp, odanın köşesini kazan Kızılderili Joe'ya verdi.

Çocuklar korkularını unutmuşlar, olup bitenleri merakla izlemeye başlamışlardı. Bu iki haydudun gizlemeye çalıştığı para, çocuklar için bir servet sayılırdı.

Bu sırada Kızılderili Joe'nun bıçağı sert bir şeye çarptı. İspanyol merakla:

"Nedir o?" diye sordu.

"Yarı çürümüş bir tahta. Aa, hayır. Galiba bir kutu. İşte, yardım et de içinde ne olduğunu görelim."

"Aldırma, ben bir delik açtım..."

Kızılderili Joe, bunları söyleyerek bir sandığı çekip çıkarıttı. Heyecanla:

"Aman tanrım, para!" diye bağırdı.

İki adam avuç avuç para çıkararak incelemeye başladılar. Bunlar altındı. Joe'nun arkadaşı:

"Çabucak işimizi bitirelim..." dedi. "Bir iki dakika önce dışarıda şöminenin yanında paslı bir kazma kürek gözüme ilişti..." diyerek dışarıya koşup kazma ve küreği alıp getirdi. Joe küreği eline alarak inceledi. Başını salladı. Kendi kendine bir iki kelime mırıldanıp işe koyuldu. İki adam memnun bakışlarla buldukları hazineyi bir süre izlediler. Sonra İspanyol:

"Artık o işe gerek kalmadı..." dedi.

Joe'nun kaşları çatılmıştı. Sert bir ifadeyle:

"Beni tanımıyorsun..." diye cevap verdi. "Bu işi de bilmiyorsun. Bu bir hırsızlık değil, aynı zamanda bir intikam olacak. Yardımına ihtiyacım var. İşler bitince, doğru Teksas'a. Eve, ailene dönersin. Benden haber alıncaya kadar orada beklersin."

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Fakat bu hazineyi ne yapacağız? Tekrar tekrar gömecek miyiz?"

"Evet. Hayır... Büyük Sachem'in hakkı için hayır. Az daha söylemeye unutuyordum. Deminki kazmanın üzerinde taze toprak vardı. Acaba buraya kim getirip bıraktı? Getirenler nereye gittiler? Altınları burada bırakamayız. Onları benim gizli yerime götürürüz."

"İyi buldun. Böyle bir şey aklıma gelmemişti. Numara 1'e götüreceğiz, değil mi?"

"Hayır, Numara 2'ye. Haçın altına."

"Pekâlâ. Hava epey karardı. Artık işe başlayabiliriz."

Joe ayağa kalktı. Pencereye giderek dikkatle dışarıyı inceledi. Sonra:

"Acaba bu aletleri buraya kim getirdi dersin?" diye tekrar sordu. "Yukarıdalar mı dersin?"

Çocukların nefesi kesilir gibi oldu. Joe elini bıçağına götürdü. Merdivenlere doğru yürüdü. Çocukların aklına dolaba saklanmak geldi. Fakat saklanmak için çok geçti artık. Merdivenlerin gıcırtısından adımların yaklaştığı anlaşılıyordu. Çocuklar korkuyla yere yapıştılar. Bu sırada birdenbire merdivenin çöktüğünü duydular. Joe çürümüş bir yığın tahta parçalarıyla beraber aşağıya düşmüştü. Kendini toparlamaya çalışırken, arkadaşı:

"Yukarıya çıkmaya ne gerek vardı?" dedi. "Bu kırık dökük merdivenleri çıkmaya yeltenirsen, yukarıda bulunan bir kişi nasıl olsa seni alt eder."

Joe bir süre söylendi. Sonra arkadaşına hak verdi. Az sonra, alacakaranlıkta değerli sandıklarıyla birlikte sessizce evden ayrıldılar. Irmağın yolunu tuttular.

Tom'la Hucky, saklandıkları yerden çıktılar. Derin bir nefes aldılar. Korkuları kalmamıştı. Tahtaların aralıklarından, haydutların uzaklaşmasını izlediler. Onları izlemeye cesaretleri yoktu.

Haydutlar iyice uzaklaştıktan sonra, bin bir güçlükle yıkık merdivenden aşağıya atladılar. Boyunlarını kırmamış olduklarına şükrederek kasabaya yollandılar. Bu arada önemli bir karar almışlardı. Kasabaya gelecek olan İspanyolu takip ederek, No. 2 dedikleri yeri öğrenmeye çalışacaklardı.

Tom, korktuğunu belli etmemeye çalışarak:

"Neler söylediklerini hatırlıyorsun değil mi?" dedi.

İntikamdan söz ediyorlardı. Acaba bizden mi intikam alacaklar?

Bu sözler, Hucky'u iyice korkutmuştu. Rengi sararmıştı. Bayılacak gibiydi. Dişleri biribirine çarparak:

"Ne olur sus Tom..." diye kekeledi. "Böyle bir şeyi aklıma bile getirmek istemiyorum."

Cuma sabahı Tom'un ilk aldığı iyi haber Hakim Thatcher ailesinin bir gece önce kasabaya dönmüş olmasıydı. Artık Becky, Tom'un kafasını durmadan meşgul eden Kızılderili Joe ve hazinenin yerini almıştı. Birbirlerini görüyorlar ve okul arkadaşlarının arasında oynayarak güzel zaman

geçiriyorlardı. Becky'nin annesinin pikniğe karar vermesi, o günü büsbütün güzelleştirmişti.

Ertesi sabah saat on, on bir arasında neşe saçan bir gurup Hâkim Thatcher'in evinde toplanmıştı. Artık pikniğin başlaması için her şey tamamdı. Çocuklar, bir iki genç hanımla, bir iki genç erkeğin kontrolü altına verilmişti.

Bu iş için eski küçük bir vapur kiralanmıştı. Çok geçmeden kollarında yiyecek sepetleriyle bir yığın neşeli çocuk ana caddeyi doldurmuştu. Sid hasta olduğu için evde kalmıştı. Madam Thatcher çocuklar yola çıkmadan önce Becky'ye:

"Belki geç dönersiniz..." demişti. "En iyisi geceyi, evleri iskele civarında olan arkadaşlarının birinde geçirmendir."

"Peki, anneciğim. Suzy Harper'lere giderim."

"Olur, yavrum. Yaramazlık yapma ve kimseyi üzme."

Çok geçmeden yola çıktılar ve Tom, Becky'ye:

"Bak!... Ne yaparız biliyor musun..." dedi. "Joe Harper'ler yerine Madam Douglas'lara gider dondurma yeriz. Bizi görünce herhâlde çok sevinecektir."

"Ne güzel!"

Becky bir dakika düşünceli durdu ve sonra:

"Annem ne der acaba?"

"Annen nereden bilecek?"

Becky'nin aklı bu fikre yatmamıştı. Çekiniyordu. Bir süre tereddütle düşündükten sonra, kısık bir sesle:

"Galiba hatalı bir şey yapmak üzereyiz..." diye mırıldandı.

Tom, kandırıcı bir ifadeyle:

"Becky, bundan annenin haberi olmayacak ki..." dedi. "Hem, kötü bir şey yapacak da değiliz. Annen bu isteğimizi öğrenmiş olsaydı, bize izin verirdi."

Becky, bu sözlerle ikna oldu. Madam Douglas'a gidip, dondurma yemeği kabul etti. Madam Douglas'ın gösterdiği yakın ilgi çocukları son derece memnun etti. Tom'un icat ettiği oyunlar ise, günlerini doldurmaya yeterliydi.

Bir süre sonra, tekrar vapura bindiler. Kasabanın beş kilometre uzağında sahile çıktılar. Ağaçların ve kayaların arasında koşup oynadılar. Yorulunca karınlarını doyurup, ağaçların gölgesine uzanarak dinlendiler. Bu sırada içlerinden birisi ortaya parlak bir fikir attı:

"Kim mağaraya gitmek ister?" diye sordu.

Herkes mağaraya gitmeye hazırdı. Çocuklara birer mum verildi. Neşeyle tepeye tırmandılar. Mağaranın A harfini andıran ağzını, kalın meşeden yapılmış bir kapı kapatıyordu. İçerde buz deposu gibi soğuk küçük bir oda vardı. Duvarları rutubetten kireç bağlamıştı. Bu derin loşluğun ortasında durup güneşin ışınları altında parlayan yeşil vadiyi seyretmek çok romantik ve ayrı zamanda esrarengizdi.

Islak olan ana yoldan ilerliyorlardı. Tepelerindeki yirmi metrelik tavanda birleşen kayalık yüksek duvarlarda çeşitli ışıklar oynaşıyor ve etrafı esrarengiz bir şekilde aydınlatıyordu. Bu ana yolun genişliği üç metre kadardı. İlerledikçe

yollar çeşitli biçimlerde sağa sola ayrılıyordu. Mac Douglas mağarası, birbirine arapsaçı gibi dolaşmış upuzun yeraltı dehlizlerinden başka bir şey değildi. Çocuklar ana yoldan yarım milden fazla yürüdüler. Küçük guruplar hâlinde sağa sola ayrılıyorlardı. Sonra belirli bir noktada yollar birleşip de tekrar karşılaştıkları zaman şaşırıyorlardı.

Çocuklar güle oynaya guruplar hâlinde mağaranın ağzına gelerek, burada birleştiler. Tepeden tırnağa toz toprak içindeydiler. Fakat hayatlarından memnun görünüyorlardı. Dışarıya çıktıkları zaman havanın kararmış olduğunu gördüler ve şaşırdılar. Vapurları yarım saattir düdük çalıyor, onları çağırıyordu. Vapurun bu çağırışı günün heyecanına ve maceralarına bir şeyler katıyordu. Vapur yolcularını alıp nehire açıldığı zaman, çocuklar evlerine dönmekten başka bir şey düşünmüyorlardı.

Hucky Finn, İspanyolla Kızılderili Joe'nun saklanma yerleri olan 1 Numaralı odanın, civardaki bir meyhanenin üst katında olduğunu keşfetmişti. Hucky ve Tom, gece burada nöbet tutmaya karar verdiler. Vapur ışıklarını saçarak ilerlerken, Hucky sahilde nöbet tutuyordu. Vapurun küçük yolcuları yorgun oldukları için güverteden ses seda çıkmıyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Gökyüzünde siyah bulutlar vardı. Saat ona gelmişti. Bütün kasaba halkı uykuya dalmış, nöbetçi de karanlık ve hortlaklarla başbaşa kalmıştı. Saat on bire gelince meyhanenin ışıkları söndü. Şimdi artık her taraf karanlıktı. Hucky beklemeye devam ediyordu. Dakikalar ona ilerlemiyormuş gibi geldi. Ne gelen vardı, ne

giden. Bir süre sonra yaptığı işin faydasızlığını düşünmeye başladı. Orada boşu boşuna durup beklemektense bırakıp gitmeyi bile düşündü.

Tam bunları aklından geçirdiği sırada kulağına bir gürültü geldi. Birden toparlandı. Etrafı dikkatle dinlemeye aşladı. Yavaşça bir kapı kapandı. Birkaç dakika sonra, bir sandığı zorlukla taşıyan iki kişi, kendisine sürünürcesine yanından geçti. Bu, herhâlde görmüş oldukları kasaydı. Hazineyi saklamaya götürüyorlar, diye düşündü. Şimdi Tom'u çağırmanın anlamı yoktu. Adamlar en ufak bir kuşku hissettikleri anda kasayla beraber kaybolur, giderlerdi.

Yapılacak en doğru iş karanlıktan yararlanarak onları izlemekti. Hucky, çıplak ayakla, kedi gibi sessiz adımlarla adamların peşine düştü. Irmak boyunca uzanan yolda biraz ilerledikten sonra yolun kesiminde sola kıvrıldılar. Biraz daha düz gittikten sonra, Cardiff tepesine giden patikaya saptılar. Yokuşun ortasında bulunan Welshman'lerin eski evlerini de geçip tırmanmaya devam ettiler. Huck hazineyi herhâlde taşocağına saklayacaklar, diye düşündü. Fakat taş ocağında durmadılar. Tepeyi aştılar. Dar patikaya saparak, karanlıkta fundalıkların arasında kayboldular.

Hucky, telaşlı adımlarla aradaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Karanlıkta kendisini görmelerinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Bir süre aynı tempoda yürüdükten sonra durdu. Daha çok ilerlemekten korkuyordu. Etrafını dinledi. Kalbinin atışlarından başka ses duyulmuyordu. Uzaklardan bir baykuşun ötüşü aksetti. Hucky'un tüyleri diken

diken oldu. Acaba adamlar ne olmuşlardı? Hiçbir ayak sesi duyulmuyordu. Bu kadar kısa zamanda gözden kaybolmuş olmaları biraz tuhaf değil miydi? Hucky ümidini kaybetmiş durumdaydı. İşte tam bu sırada birkaç metre ilersinde bir adamın öksürdüğünü işitti. Hucky, birdenbire paniğe kapıldı. Birkaç defa zorlukla yutkundu. Adamı görebilmek için etrafına dikatle baktı. Madam Douglas'ın bahçesini çeviren parmaklığın birkaç metre uzağında olduklarını gördü. Demekki hazineyi buraya saklayacaklar, diye düşündü. Sonradan bu yeri tekrar bulmak zor olmayacaktı.

Bu sırada Kızılderili Joe'nun sesini duydu:

"Allah kahretsin! Bu saatte çoktan yatmış olmaları gerekirdi. Işıklara bakılırsa galiba misafirleri var."

Hucky tepeden tırnağa titredi. İntikam işinin bu olduğu belliydi. Düşünceleri dağılmıştı. Sonra birdenbire Dul Bayan Douglas'ın kendisine birçok defalar ne kadar iyiliği dokunduğunu hatırladı. Bu adamlar belki de kadıncağıza bir fenalık yapacaklardı. Joe'nun arkadaşı:

"Herhalde misafiri var..." diye tekrarladı. "En iyisi bu işten vazgeçmek."

"Vazgeçmek mi! Bundan sonra belki de hiç bu fırsatı bulamayız. Bak bir kere daha söylüyorum. Onun paralarında gözüm yok, senin olsun. Kocası bana çok kötülük yaptı. Bütün kasaba halkının gözleri önünde mahkemede beni kırbaçlattı. Benim durumumdan istifade etti. Sonunda da öldü. Fakat intikamımı karısından alacağım."

"Yapma bunu, Joe. Bu işin sonu bana iyi görünmüyor."

"Fikrini kendine sakla! Bu işte bana yardım etmek zorundasın. İhanet edersen, seni de öldürürüm. Bunu bilmiş ol."

Eğer bu işi yapmak şartsa, biran önce yapıp bitirelim. Her tarafım titriyor.

"Hemen mi? Hem de misafiri varken. Hayır, ışıkların sönmesini beklememiz gerek, acelemiz yok."

Hucky nefesini tutarak, yavaşça geriye bir adım attı. Sonra bir adım daha atarak nefesini kesip etrafı dinledi. Hiçbir ses yoktu. Çabucak geriye döndü. Tabana kuvvet koşmaya başladı. Çok geçmeden Welshman'lerin kapısına gelmişti. Kapıyı çaldı. İhtiyar adamın ve iki oğlunun başları pencerelerden uzandı. İhtiyar Welsham, sert bir sesle:

"Bu saatte kapımızı çalan kimdir?" diye sordu.

"Çabuk kapıyı açın!... İçeriye gireyim? Size bir şey söyleyeceğim."

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Huckleberry Finn. Haydi kapıyı açın!"

"Huckleberry Finn mi? Bu saatte kapı açtıracak bir isim değil ama.. Çocuklar kapıyı açın bakalım. Ne istediğini öğrenelim."

Üç dakika sonra ihtiyar ve oğulları, tepeden tırnağa kadar silahlı olarak yokuşun tepesindeydiler. Ayaklarının ucuna basarak fundalık patikaya girmek üzereydiler. Hucky, bir süre onlarla beraber yürüdükten sonra, büyük bir kayanın

arkasına saklandı. Dikkatle etrafını dinledi. Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra, bir iki el silah sesi ve karışık bağırışmalar duyuldu. Hucky, sonucu beklemeden saklandığı yerden fırladı. Tepeden aşağıya bütün gücüyle koşmaya başladı.

Pazar sabahı şafak sökerken, Hucky tepeyi tırmandı. Yaşlı Welshler'in evinin kapısını yavaşça çaldı. İçerdekiler uyuyordu. Fakat sonra pencereden:

"Kimdir o?" diye bir ses duyuldu.

Hucky korkmuştu. Yavaş bir sesle:

"Ben, Hucky Finn..." dedi İçeri girebilir miyim?

"Bu isim kapıları gece ve gündüz açtırabilecek bir isim. Hoş geldiniz oğlum! İçeriye buyur."

Zavallı çocuğun kulaklarına oldukça yabancı gelen bu kelimeler, o güne kadar duymuş olduklarının en güzeliydi. Bundan önce kimsenin ona buyrun dediğini pek hatırlamıyordu. Kapı hemen açılmıştı. Hucky içeriye girdi. Kendisine oturacak bir yer gösterdikten sonra, yaşlı adam ve oğulları hemen giyindiler. Yaşlı Welsh:

"Zavallı yavrum! Kötü bir gece geçirmişe benziyorsun. Kahvaltı neredeyse hazır olur. Yedikten sonra biraz istirahat edersin."

Hucky heyecanlı bir sesle:

"Onları yakalayabildiniz mi?" diye sordu.

"Biz seni yanımızda sanıyordum. Hatta geceyi bizimle beraber geçireceğini bile düşünmüştük."

Hucky, mahcup bir tavırla:

"Çok korkmuştum..." dedi. "Silah sesleri durunca kaçmaya başladım. Hiç durmadan beş kilometre kadar koşmuşum. Şimdi de olup bitenleri öğrenmeye geldim."

Şeytanlara rastlamamak için, güneşin doğmasını bekledim.

"Haydutları yakalayamadık. Hatta attığımız kurşunların isabet ettiklerinden bile şüpheliyim. Bunun için de öyle üzülüyorum ki... Senin tarifine uyarak, yaklaştık. Aramızda ancak dört, beş metre kadar bir mesafe vardı, ama bu sırada büyük bir şanssızlık oldu. Burnum gıcıklandı. Aksırdım. O kadar uğraştığım hâlde, kendimi tutmayı başaramadım, Aksırır aksırmaz fundalıktan iki gölge fırladı. Ters yöne doğru süratle koşmaya başladı. Çocuklara: Durmayın, Ateş edin, diye bağırdım. Hemen ateş etmeye başladık. Haydutlar oldukça uzaklaşmışlardı. Arkalarından koşarak ateş etmeye devam ettik. Fakat isabet ettiremedik. Bir süre sonra, onlar da bize ateş etmeye başladılar. Bu duraklamadan faydalanan haydutlar, karanlığa karışıp kaçtılar. Hemen jadarmaya haber verdik. Beraberce, nehrin kıyısını aradık. Fakat bulamadık. Hava iyice aydınlanınca, jandarma ekipleri ormanı arayacaklar. Oğullarım da bu aramaya katılacaklar. Ne yazık ki haydutların kim olduklarını bilmiyoruz."

"Ben biliyorum. Onları aşağıda kasabada gördüm."

Tepeye kadar takip ettim.

“Çok iyi! Öyleyse bize tarif et.”

“Adamlardan biri, son zamanlarda buralarda bir iki kez gördüğüm yaşlı, sağır İspanyol. Öbürü ise Kızılderili Joe.”

“Yeterli oğlum. Adamları tanıyoruz, onlara bir kere Madam Douglas’ın evinin arkasındaki ormanda rastlamıştım. Hemen gözden kaybolmuşlardı. Haydi çocuklar, gidip şerife söyleyin. Kahvaltınızı sonra edersiniz.”

Welshman’ın oğulları hemen ayrıldılar. Kapıdan çıkarlarken, Hucky yerinden fırladı ve yalvaran bir sesle:

“N’olur benim sizlere söylemiş olduğumdan kimseye söz etmeyin...” dedi.

“Peki, Hucky. Nasıl istersen öyle olsun. Fakat yaptığının ödülünü almalısın.”

Genç adamlar gittikten sonra, yaşlı Welshman:

“Merak etme yavrum...” dedi. “Hiç kimseye bir şey söylemeyiz. Ama anlayamadığım birşey var. Niçin, bu iyi hareketinin başkaları tarafından duyulmasını istemiyorsun?”

Hucky, yaşlı adamın yüzüne bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra, nefes kadar hafif bir sesle:

“İspanyoldan korkmuyorum, diye cevap verdi. Fakat, Kızılderili Joe’nun intikam almasından korku- yorum. Onun ne kadar zalim bir insan olduğunu biliyorsunuz.”

“Haklısın, yavrum. Kızılderili Joe hem zalim, hem de kalleş bir adam. Ondan her türlü kötülük beklenir.”

Kahvaltı sofrasında aynı konuda konuşmaya devam ettiler. Bu arada yaşlı adam:

"Yatmadan önce, haydutları kıstırdığımız yere fenerlerle gittik..." dedi. "Kan izleri bulduk. Onları takip etmek istiyorduk. Fakat ümidimiz boşa gitti. Araştırma sırasında, küçük bir sandık bulduk. İçinde hırsızların kullandıkları cinsten aletler vardı."

Hucky, birdenbire rahatladığını hissetti. Haydutların taşıdıkları sandıkta hazinenin bulunmadığını anlamıştı.

O pazar sabahı da Kilise tıklım tıklım dolmuştu... Ayinden sonra grup grup toplananların birleştikleri konuşma konusu, bir gece önceki olaylardı. Madam Harper'in yanına giden hâkim Thatcher'in karısı:

"Becky hâlâ uyuyor mu? diye sordu. Yaramaz kız, herhâlde yorgunluktan bitkin bir durumdadır.

Madam Harper hayretle:

"Becky mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Dün akşam sizde kalmadı mı?"

"Hayır."

Madam Thatcher, bu cevaptan sonra, oradaki sıralardan birine yarı baygın bir hâlde oturuverdi. O sırada Polly Teyze de oradan geçiyordu. Kibar bir sesle:

"Günaydın, Madam Thatcher..." dedi.

"Günaydın, efendim..." diye tekrarladı. "Yeğenlerimden birisi dün akşamdan beri meydanda yok."

Endişeli bir tavırla birkaç saniye sustuktan sonra:

"Kiliseye de gelmedi, diye devam etti. O haylaza bu sefer büyük bir ceza vermek niyetindeyim... Acaba geceyi sizlerden birinin evinde mi geçirdi?"

Madam Thatcher hafifçe başını salladı. Rengi daha da sarı görünüyordu.

Madam Harper, garip bir huzursuzluk hissetmeye başlayarak:

"Hayır, bizimle kalmadı..." dedi.

Polly Teyze de meraklanmaya başlamıştı. Joe'ya dönerek:

"Joe Harper, bu sabah Tom'u hiç gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"En son ne zaman gördün?"

Joe, hatırlamaya çalıştı. Fakat, kesin bir şey söyleyemedi. Kiliseden çıkmakta olan halk bu konuşmayı duyarak duralamıştı. Hemen fısıltılar başlamıştı. Acaba Tom'la Becky neredeydiler. Bu arada pikniğe katılan çocuklar ve öğretmenler birer birer sorguya çekildiler. Hiçbirisi de Tom'la Becky'nin dönüş sırasında vapurda olup olmadıklarını hatırlayamıyorlardı. Hava karanlıktı. Üstelik hepsi de yorgundu. Güvertede kimlerin bulunduğuna dikkat etmek akıllarına gelmemişti. O gün çocuklarla beraber olan yöneticilerden birisi, Tom'la Becky'nin mağarada olabilmeleri ihtimalinden korktuğunu belirtti.

Bu korku ağızdan ağıza, gruptan gruba ve sokaktan sokağa yayılıverdi. Birkaç dakika sonra da kilisenin tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bütün kasaba ayağa kalkmıştı. Atlar hazırlanmış, vapura emir verilmişti. Aradan yarım saat geçmeden iki yüze yakın kasabalı, mağaraya giden yolla, nehrin kıyısını araştırmaya başlamıştı.

Öğleden sonra bütün kasaba boşalmış gibiydi. Kadınlar sırayla Polly Teyzeyi ve Madam Thatcher'i ziyaret ederek teselli etmeye çalıştılar. Bütün gece kasaba halkı, araştırıcılardan ümit verici bir haber bekledi. Sabaha karşı gelen haberciler sadece biraz daha mum ve yiyecek gönderilmesini istediler. Hâkim Thatcher'in yolladığı mesaj ise, üzüntüyle bekleşen kadınların yüzlerini güldürecek nitelikte değildi.

Yaşlı Welshman sabaha karşı, üstü başı mum yağı lekeleri içinde ve killi çamurlarla kirlenmiş bir hâlde yorgun argın eve döndüğü zaman, Hucky hâlâ kendisi için hazırlanmış olan yatakta uyuyordu. Çocuk ateşin etkisiyle ara sıra sayıklıyordu. Aksi gibi bütün doktorlar da mağaradaydılar. Madam Douglas küçük hastaya bakmak için yardıma geldi.

Kötü geçen üç gün ve geceden sonra, kasaba derin bir ümitsizliğe gömüldü. Hiç kimsenin canı bir şey yapmak istemiyordu.

Tom ve Becky diğerleriyle birlikte mağaranın karışık koridorlarında dolaşarak dar geçitlerden geçtiler. Sonra arkadaşlarından ayrıldıklarının farkına varmayarak, dolambaçlı bir yoldan aşağıya indiler. Mum isiyle duvarlara

yazılmış olan isimleri okumaya çalıştılar. Sonra gördüklerinden heveslenerek onlar da isimlerini bir kireç sarkıtının altına mumlarının isiyle yazarak yürümeye devam ettiler.

Çok geçmeden dar duvarlar arasından aşağıya doğru inen dik bir yola geldiler. Bu, doğal bir merdivene benziyordu. Tom'un içinde daha ötelerde neler olduğunu öğrenmek için şiddetli bir merak uyandı. İleride yollarını bulabilmek için duvara bir işaret koyup, aşağıya inmeye başladılar. Kıvrıla kıvrıla mağaranın gizli derinliklerine inerek kenarları ışıldayan kristallerle örtülü bir havuz teşkil eden sihirli bir pınara geldiler. Yüzyıllar boyunca durmadan damlayan kireçli suların meydana getirdiği sarkıt ve likitlerin birleşmelerinden ortaya çıkan muazzam sütunlar adeta mağaranın duvarlarına destek oluyordu. Tavanda ise binlerce yarasa, hevenk hâlinde sarkıyordu. Işıktan ürken hayvanlar çığlığa benzeyen sesler çıkartarak, uçuştular. Bazıları aşağılara doğru inerek, mum ışığına doğru kanat çırptılar. Tom yarasaların âdetlerini bildiği için, böyle bir şeyin kendileri için ne kadar tehlikeli olabileceğini tahmin ediyordu. Becky'nin elini tuttu. İlk önüne gelen koridora sürüklercesine götürdü. İşte tam bu sırada yarasalardan biri, Becky'nin eline çarparak mumu söndürdü. Öbürleri de onları izlemeye başlamışlardı. Tom'la Becky, karşılarına çıkan koridorlara rastgele saparak, yarasalardan kurtulmayı başardılar. Bu arada bir yeraltı gölüne rastladılar. Tom, gölün genişliğini merak ediyordu. Fakat ilkin oturup dinlenmenin daha yerinde bir hareket olacağını düşündü. İşte bu

sırada, etraflarını kaplayan derin sessizlik çocukları ürküttü. Becky, titrek bir sesle:

"Hiç farkında değilim..." dedi. "Uzun zamandan beri ötekilerin seslerini duymuyoruz."

"Düşün Becky. Onlardan çok uzaklarda, çok derinlerdeyiz. Bulunduğumuz yer belki güneye belki de kuzeye düşüyor. Buradan onların seslerini duymamıza imkân yok."

Becky korku dolu gözlerle:

"Acaba ne kadar zamandır buralardayız..." diye sordu. "Artık dönelim."

"Evet, dönelim..."

"Yolu bulabilecek misin Tom? Bana yollar karmakarışık geliyor."

"Bulabileceğimi sanıyorum. Eğer yarasalar ikinci mumu da söndürecek olurlarsa, hâlimiz haraptır. Oradan geçmemeye çalışarak, dönsek çok iyi olacak."

"Pekâlâ. İnşallah kaybolmayız..."

Becky kaybolma korkusuyla titredi.

Kendilerine tanıdık gelecek bir koridor bulma ümidiyle her yola girip çıktılar. Fakat denedikleri bütün yollar yabancıydı. Becky, Tom'un yüzüne endişeyle bakıyor, ümit verici bir işaret görmeye çalışıyordu. Tom, neşeli olmaya çalışan bir sesle:

"Oh! Galiba yanlış yoldayız..." dedi. "Fakat hiç merak etme. Herhâlde bundan sonraki yol, bizi mağaranın giriş kapısına götürecektir. Eminim."

Bunları söylemesine ve endişesini belli etmemeye çalışmasına rağmen, her geçen saniye Tom'un ümidi kesiliyordu. İkisi de telaş ve heyecan içindeydi. Soğukkanlılıklarını kaybetmişlerdi. Birkaç saniye önce geçtikleri bir delikden şaşkınlıkla bir defa daha geçiyorlardı. Doğru yolu bulabilmek için insanüstü bir çaba sarfediyorlar, boşu boşuna çırpınıyorlardı.

Becky, Tom'un koluna sıkı sıkıya yapışmıştı. En sonunda dayanamıyarak, korkuyla:

"N'olur, Tom! Artık yarasalara aldırış etmeyelim, diye yalvardı. Geriye dönüp, aynı yoldan gidelim. Çırpındıkça yolları iyice karıştırıyoruz..."

Mutlak bir sessizlik vardı. Nefes alışları bile bu derin sessizliği bozuyordu. Tom, kısa bir an duraklayarak:

"Dinle, Becky!" dedi.

Sonra, Kızılderilileri taklit ederek bağırdı. Sesi, boş geçitlerden uzaklara kadar gitti. Alay eden bir gülüş şeklinde daha büyümüş bir hâlde geriye döndü.

Becky, dişleri biribirine çarparak:

"Tom, bir daha böyle bağırma..." diye yalvardı. "Çok korkunç oluyor."

"Korkunç ama bağırmak gerek, Becky. Bu şekilde belki sesimizi duyarlar."

Tom tekrar bağırdı. Sonra, dikkatle etrafı dinlediler. Kendilerine kadar gelen yankılamadan başka bir ses duyulmuyordu. Becky, ağlamaya başlayarak:

"Tom, Tom! Galiba kaybolduk!" diye korkusunu belli etti. "Buradan hiç çıkamayacağız. Ah, ne diye ötekilerden ayrıldık sanki!"

Becky, bu sözlerden sonra, bitkin bir hâlde yere çöküverdi. Tom da yanına oturdu. Koluyla omzunu sararak, teselli etmeye çalıştı. Hatta daha da ileriye giderek, ümidini kaybetmemesi için yalvarmaya bile başladı. Bu arada, onu bu karışık duruma kendisinin sürüklediğini, bir budaladan başka bir şey olmadığını tekrarlıyordu. Beck, böyle konuşmaması gerektiğini, bir yol bulup ilerleyecek olursa onu sevinçle takip edeceğini, kendisinin en az Tom kadar kabahatli olduğunu söyledi.

Sürüklenen, sarsak adımlarla tekrar yürümeye başladı. Tam, arada bir Becky'nin mumunu alarak söndürüyordu. Işıklarını idareli kullanmaları gerekiyordu. Durumun kötüye gittiğini fark eden Becky, ümidini iyice kaybediyordu. Tom'un cebinde daha üç dört tane yedek mum olduğunu biliyordu. Demek buna rağmen, Tom mumları idareli kullanmaya gerek görüyordu.

Çocukların yorgunluğu gitikçe artıyordu. Fakat oturmakla kaybedecek zamanları olmadığı için yorgunluklarına

aldırmadılar. Sonunda Becky'nin bacakları titremeye başladı. Oturmak zorunda kaldı. Tom da yanına oturdu. İçinde bulundukları durumu unutmak için evlerinden, arkadaşlarından, rahat yataklarından ve en önemlisi güneş ışığından bahsetmeye başladılar. Çok geçmeden süzgün yüzlü kızcağız uyuyakaldı. Tom buna memnun olmuştu. Uykuda rahatlayan süzgün yüzünü izlemeye koyuldu.

Becky uyandığı zaman, nerede olduğunu hemen hatırlayarak:

"Aman Allahım! Nasıl da uyumuşum!" diye bağırdı.

"Uyuduğuna memnun oldum, Becky. Mumlarımız sönmeden muhakkak bir pınar bulmalıyız."

Ayağa kalkıp, tekrar elele tutuşarak ileremeye başladılar. Su sesini duyabilmek için sessiz adımlarla yürüyorlardı. Sonunda bir pınara geldiler. Tom tekrar dinlenmeleri gerektiğini söyledi. Yere oturunca, Tom elindeki mumun duvarın kenarına bıraktı. Becky, bitkin bir sesle:

"Tom, karnım acıktı..." dedi.

Tom, cebinden bir şey çıkararak:

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Becky gülümsedi. Zayıf bir sesle:

"Bizim düğün pastamız, Tom..." dedi.

Tom, hülyalı bir tavırla:

"Bu pasta parçasını piknikten ayırıp saklamıştım, diye yanıt verdi. Bunun daha kocaman ve üstü mumlu olmasını isterdim. Büyükler de böyle yapıyorlar."

Tom pastayı ikiye böldü. Pastayla beraber içmek için bol miktarda soğuk su vardı. Biraz dinlendikten sonra, Becky tekrar yürümeye devam etmelerini teklif etti.

Tom, üzüntülü bir sesle:

"Becky, içecek su olduğu için burada kalsak iyi olacak..." dedi. "Bu küçük parça son mumumuz."

Gözlerini, sönmekte olan muma diktiler. Yavaş yavaş eriyişini seyre daldılar. Mum, can çekişiyor gibiydi. İyice zayıflamış olan ışık bazen uzuyor, bazen kısalıyordu. Biraz daha oyalandıktan sonra birdenbire sönüverdi. Böylece çocuklar koyu bir karanlığın içinde kaldılar.

Becky, Tom'un kolları arasında ağladığını yavaş yavaş fark etti. Acaba aradan ne kadar zaman geçmişti? Bunu her ikisi de bilmiyordu. Bildikleri tek şey, uzun bir zaman sonra bir ölüm uykusundan uyanır gibi ayağa kalkmaları ve acılarının büyüklüğünü bir kere daha hissetmeleriydi. Tom günlerden Pazar veya Pazartesi olabileceğini söyledi. Becky'yi konuşturmaya çalıştı. Fakat çok üzgündü. Bütün ümitleri kaybolmuştu.

Bütün bu ümitsiz duruma rağmen Tom, mantığını çalıştırabiliyor, düşünebiliyordu. Kayboluşlarını fark etmiş olan kasabalıların, kendilerini aramaya çıkmış olduklarından emindi. Bağıracak olursa, belki bulundukları yeri onlara

belirtmiş olabilirdi. İlk denemeden sonra, bir daha bağırmak istemedi. Dehlizlerin taş duvarlarına çarparak geri dönen sesi, tahmin edilemiyecek kadar korkunçtu. Tüyleri diken diken olmuştu.

Çok geçmeden parlak bir buluşla irkildi. Bulundukları yere birçok dehliz açılıyordu. Bir dörtyol ağzında gibiydiler. Boşu boşuna beklemektense, bunları deneyebilirlerdi. Cebinden yumak hâlindeki uçurtma ipini çıkarttı. Ucunu bir kayanın çıkıntısına bağladı. Sonra, uçurtma yumağını yavaş yavaş açarak, Becky ile beraber yürümeye başladı. Yirmi adım kadar sonra dehliz bir basamakla bitiyordu. Tom diz çöküp aşağısını, ondan sonra da erişebildiği kadar dönemeci yokladı. Sağa doğru biraz daha uzanmayı denedi. Aynı anda, on beş yirmi metre kadar ileride, bir kayanın arkasında, mum tutan bir el gördü. Çok geçmeden bu elin sahibi de meydana çıktı. Tom, korkuya kapılarak müthiş bir çığlık attı. Bu adam, Kızılderili Joe'dan başkası değildi.

Tom, korkudan taşlaşmış gibiydi. Kızılderili Joe'nun kendisini unutmuş olması imkânsızdı. Fakat adam, bu sesi tanıyıp, intikam almak için saldıracağı yerde, paniğe kapılarak telaşla uzaklaşmıştı. Tom, hayretle bunun sebebini düşündü. En sonunda: Yankılar sesimi değiştirmiş olmalılar, diye fikir yürüttü. Şimdi ne yapacaklardı? Bir süre düşünen Tom, tekrar pınara dönmeye ve gördüklerini Becky'den saklamaya karar verdi.

Pınar başında yeni bir yorucu bekleyiş başladı. Bir süre sonra korku, heyecan ve yorgunluğun etkisiyle derin bir uykuya daldılar.

Uyandıkları zaman iyice acıkmış olduklarını hissettiler. Acaba günlerden çarşamba veya perşembe miydi? Belki de cuma veya cumartesiydi. Tom bu konuda kesin bir fikre sahip değildi. Üstelik, kasabadakilerden de ümidini kesmiş durumdaydı. Bu Tanrı'nın cezası mağaradan kurtulabilmek için yine kendi zekâ ve gücüne güvenmekten başka çareleri yoktu. Kızılderili Joe'yla karşılaşmak tehlikesini göze alarak, yeniden teşebbüse geçmesi gerektiğine inanıyordu. Acaba, iyice bitkin durumda olan Becky, kendisini takip edebilecek miydi? Tom, ona teselli edici birkaç kelime söyledikten sonra, takrar uçurtma ipini alarak, karanlıkta emekleyerek, el yardımıyla ilerlemeye başladı.

Günlerden salıydı. Neredeyse güneş batmak üzereydi. Çocuklar hâlâ bulunamamıştı. Kasaba mateme gömülmüştü. Çocukları arayanlar ümitlerini tamamiyle kaybettikleri için, işlerinin başına dönmüşlerdi. Madam Thatcher üzüntüden hastalanıp yatağa düşmüştü. Polly Teyze ise sinir krizleri geçiriyordu. Güneş battıktan bir hayli sonra, bütün kasaba derin bir uykuya daldı. Herkes üzgün ve ümitsizdi.

Gece yarısı kasaba halkı, devamlı çan sesleriyle uyandı. Az sonra sokaklar bağırıp çağıran insanlarla dolmuştu. Bulundular, bulundular, sesleri etrafa yayılıyordu. Bu görültüye bir de teneke ve borozan sesleri eklenmişti. Kasaba halkı onları karşılamak üzere nehre doğru giderlerken, onlar da

insanların çekmekte olduğu üstü açık bir arabayla eve dönüş yolundaydılar. Sonsuz bir neşe içindeydiler.

Kasaba ışıl ışıl yanıyordu. Herkesin evinde ışık vardı. Kimse yatmak istemiyordu. Kasabanın görmüş geçirmiş olduğu en parlak geceydi bu.

Polly teyzenin sevinci sonsuzdu. Madam Thatcher de kendini son derecede mutlu hissediyordu. Bu iyi haberlerin mağarada bulunan kocasına ulaştırılmasından sonra içi daha da rahatlayacaktı.

Tom bir divana uzanmış, etrafını saran meraklı dinleyicilere macerasını anlatıyodu:

Becky'yi orada bırakarak kendi başıma keşiflere çıktım. Uçurtma ipinin yettiği kadar ilerledim. Tam döneceğim sırada küçük bir delikten gökyüzünü görür gibi oldum. El yordamıyla o tarafa doğru gittim. Başım ve omuzlarımla bu deliği ittiğim zaman, Mississipi nehri önümde uzanıyordu. Koşup Becky'ye haber verdim... Birlikte bu noktaya geldik. Burasını beraberce genişleterek mağaradan çıkmaya başardık. Nehrin kenarında oturup beklemeye başladık. Biraz sonra içinde adamlar bulunan bir sandal göründü. Seslendik. Fakat onlar, anlattıklarımıza önce pek inanmadılar. Çünkü mağaranın bulunduğu vadi, nehir boyunca en az beş mil uzaktaydı. Sonra bizi sandallarına alıp bir eve götürdüler. Burada karnımızı doyurdular. Biraz dinlendikten ve hava karardıktan iki üç saat sonra bizi evlerimize getirdiler.

Hâkim Thatcher ve çocukları aramaya çıkan yardımcıları arkalarında bıraktıkları iplerin yardımıyla sabaha karşı mağarada bulundular. Sevindirici haber kendilerine verildi. Tom ve Becky mağarada geçirdikleri yorgun, aç ve susuz üç günün etkisinden kolay kolay kurtulamayacaklarını anlamışlardı. Çarşamba ve perşembe günlerini yataklarında dinlenerek geçirdiler. Hucky'ın hasta olduğunu Tom işte bundan sonra öğrendi.

Cuma sabahı onu görmeye gittiğinde, Madam Douglas yatak odasına girmesine izin vermemişti. Hucky'ın hastalığı henüz geçmemişti. Cumartesi ve pazar günleri de durum aynıydı. Ondan sonraki her gün Tom arkadaşını görmeye gitti. Fakat Hucky'ın macerasından ve buna benzer heyecanlı şeylerden söz etmemesini söylemişlerdi. Madam Douglas da böyle bir şeye meydan vermemek için yanlarında kalıyordu. Tom eve döndüğü zaman, Joe'nun suç ortağının cesedinin nehirde bulunduğunu öğrendi.

Tom'un mağaradan kurtuluşundan iki hafta geçmişti. Tom, arkadaşını sık sık ziyarete devam ediyordu. Hucky da artık Tom'un maceralarını dinleyebilecek kadar iyileşmişti. Kendini daha güçlü hissediyordu. Tom, maceralarının onu ilgilendiren bölümlerini anlattı. Hâkim Thatcher'in evi Tom'un dönüş yolu üzerindeydi. Becky'iyi görmek için biraz uğradı. Hâkim ve arkadaşları Tom'u lafa tutup şakalaştılar. Tekrar mağaraya gitmeyi isteyip istemediğini sordular. Tom da onlara tereddütsüz elbette isterim, diye yanıt verdi. Bunun üzerine Hâkim Thatcher:

"Bu şekilde düşünen sadece sen değilsin, Tom..." diye cevap verdi. "Bunu hesap ettiğim için mağaranın kapısını sağlamlaştırıp demirle kaplattım. Üstüne üç kocaman kilit astırdım."

Bu sözleri duyan Tom'un rengi kâğıt gibi bembeyaz oldu. Hâkim Thatcher çocuğun fenalık geçirdiğini sanarak:

"Ne oldu, oğlum?" diye sordu. "Hasta mısın?"

Tom'un korkudan sesi kısılmıştı. Kendini toparladı ve fısıltıyla:

"Hâkim bey! Kızılderili Joe mağarada kapalı kaldı..." dedi.

Bu haber kısa bir zaman sonra bütün kasabada duyuldu. On iki sandalla mağaraya doğru yola çıktılar. Bunların arkasından bir sürü meraklı yolcularla tıka basa dolu olan vapur geliyordu. Tom, Hâkim Thatcher'in sandalındaydı.

Mağaranın kapısı açılır açılmaz Kızılderili Joe'nun cesedi hemen oracıkta bulundu. Yüzünün kapıya dönük oluşuna bakılırsa, son dakikaya kadar çıkmaya çabaladığı belliydi: Tom, Joe'yu mezarlıkta gördüğü geceden beri içini kemiren müthiş korkudan kurtulmasına rağmen, ona acımıştı.

Kızılderili Joe'nun cenaze töreninden bir gün sonra Tom, Hucky'u önemli bir konuda görüşmek için, ıssız bir yere çağırdı. Hucky, Tom'un başından geçenlerin hepsini Welshman'lardan ve Madam Douglas'tan öğrendiğini söyledi. Fakat Tom, hiç kimsenin bilmediği bir şeyi Hucky'a anlatmak istiyordu. Heyecanlı bir sesle:

"Hucky! Hazine meyhanede değildi..." dedi.

"Peki,, neredeydi?"

"Hazine, mağaradaydı."

"Benimle alay mı ediyorsun, Tom?"

"Yemin ederim, Hucky! Benimle gelip, çıkarmaya yardım eder misin?"

"Peki, ne zaman gideceğiz?"

"Hemen şimdi. Yeteri kadar güçlü hissediyor musun kendini?"

"Mağara uzak mı?"

"Oldukça uzak sayılır... Fakat, hiç kimsenin bilmediği kestirme bir yol keşfettim. Bir sandala bineriz. Korkma, kürekleri ben çekerim. Hastalıktan yeni kalktığını biliyorum. Yorulmaman gerekiyor."

"Peki. Hemen yola çıkalım!.."

"Hemen yola çıkamayız, Hucky. Bazı hazırlıklar yapmamız gerek. Yanımıza ekmek, biraz et, birkaç torba, birkaç yumak ip, mum ve kibrit almamız gerek."

Öğleden sonra, çocuklar bir sandalı ödünç alarak hemen gözden kayboldular. Tom, Hollow mağarasını yedi mil geçince:

"Şu karşıdaki çıplak kayalıkları ve çalılıkları görüyor musun? diye sordu. Oradaki beyazlığı fark ettin mi? İşte koymuş olduğum işaretlerden biri. Şimdi sahile çıkabiliriz."

Sandalı karaya yanaştırıp, indiler. Tom:

"Bak, Hucky..." dedi. "Durduğumuz yerden, benim çıkmış olduğum deliğe bir sopayla dokunabiliriz."

Hucky bir sopa aradı. Bulamadı. Tom, çalılıklardan kopardığı bir sopayla geldi ve:

"İşte, bak..." dedi. "Memlekette bulunan en gizli delik. Bu sırrı kimseye söyleme."

Çocuklar bu delikten içeriye süzüldüler. Tom öne geçerek, Hucky'a yol gösteriyordu. Uçurtma ipinin yardımıyla ilerliyorlardı. Birkaç adım sonra pınara gelmişlerdi. Tom, Hucky'a Becky'le oturup mumun sönüsünü bekledikleri yeri gösterdi.

Çocuklar fısıldayarak konuşuyorlardı. Etrafın sessizliği ve esrarengizliği onları ürkütüyordu. Biraz daha ilerleyince basamak gibi olan yere geldiler. Burası basamaktan çok altı yedi metre yüksekliğinde killi bir tepecikti.

Tom fısıldayarak:

"Hucky, bak şimdi sana birşey göstereceğim..." dedi.

Sonra mumunu ileriye doğru tutarak:

"Taa uzaklardaki köşeye bak. Büyük kayanın üzerindeki işareti gördün mü?"

"Tom, bu bir haç işareti!"

"Joe'nun sözlerini hatırlıyor musun? Numara 2'nin haçın altında olduğunu söylemişti, işte Joe'la tam burada karşılaşmıştım."

Hucky, bir süre haça ve etrafına şaşkın şaşkın baktıktan sonra, titreyen bir sesle:

"Tom..." dedi. "Buradan gitsek iyi olacak."

"Hazineye bu kadar yaklaştıktan sonra, almadan mı gideceğiz?"

"Evet, bırakıp gidelim. Kızılderili Joe'nun ruhu eminim buralarda dolaşıyordur!"

Tom gülerek:

"Bana Bak, Hucky..." dedi. "Hiçbir hortlak bir haçın bulunduğu yere gelemez."

"Bak bunu hatırlayamamıştım. Evet, doğru. Bu haç bizi kurtardı. Aşağıya inip hazineyi arayalım."

Sandığı bulmak için ilk önce yumuşak, killi toprağı kazmaya başladılar. Büyük kayaya doğru dört tünel açmışlardı. Buna rağmen hazineden bir eser yoktu. Tom, yüksek sesle:

"Haçın altında olduğunu söylemişti..." dedi. "Burası haça en yakın yer. Kayanın altında olacağını sanıyorum. Çünkü kaya yerinde sağlam oturuyor."

Bir kere daha etrafı aradıktan sonra, ümitsiz bir hâlde yere oturdular. Hucky'ın canı konuşmak istemiyordu.

Tom:

"Şuraya bak, Hucky..." diye bağırdı. "Ayak izleri var. Kayanın yanındaki killi toprağın üzerindeki yağ lekelerini görüyor musun? Paranın bu kayanın altında olduğuna yemin ederim. Ben burasını kazacağım."

"Fena fikir değil, Tom."

Tom hemen bıçağını çıkarıp kazmaya başlamıştı. Çok geçmeden âleti sert bir cisme takıldı. Heyecanla:

"Hey, Hucky. Sesi duydun mu?" diye bağırdı.

Hucky da Tom'la beraber kazmaya başladı. Biraz daha kazıp, tahta levhaları kaldırınca, kayaya giden doğal bir tünel ortaya çıktı. Tom mumunu alıp hemen tünele girdi. Tünelin sonu görünmüyordu. Tom önde, Hucky arkada, iki büklüm ilerlemeye başladılar. Tünelin kıvrımlarına göre, önce sağa sonra sola döndüler. Tom heyecanla:

"Hucky, şuraya bak!" diye bağırdı.

Sonunda hazineyi bulmuşlardı. Burası odaya benzeyen, ufak bir mağaraydı. Duvarlara çeşitli silahlar asılmıştı. Yerde birkaç çift ayakkabıyla, deri bir kemer vardı.

Hucky, elini altınlara daldırarak:

"Sonunda hazineye kavuştuk!" diye bağırdı. "Artık zenginiz, Tom!"

"Bulacağımızdan emindim. Gözlerime inanamıyorum, ama gördüğün gibi önümüzde! Buralarda daha fazla oyalanmayalım."

Paraları torbalara koydular ve sürünerek kayanın altındaki tünelden büyük geçide çıktılar. Kısa sürede çalılıklara ulaşmışlardı. Görünürde hiç kimse yoktu. Zaman kaybetmeden sandallarına atladılar. Güneş neredeyse batmak üzereydi.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

HUCKY'UN TALİHİ

Tom bir yandan kürek çekiyor, bir yandan da durmadan düşünüyordu. Altınla dolu torbaları nereye saklayacaklardı? Sorunun en önemli ve zor tarafı buydu. Uzun uzun bunu tartıştılar. Akıllarına gelen hiçbir yeri beğenmiyorlardı. Hucky:

"Hazinemizi şimdilik Madam Douglas'ın samanlığında saklayalım..." dedi. "Kimsenin aklına gelmeyecek bir yer. Daha sonra ormanda başka bir yer arar, buluruz."

Tom, bu fikri beğenmişti. Sandalı, Madam Douglas'ın evine yakın kıyıya yanaştırdılar. Tom gidip Ben Rogers'in el arabasını getirdi. Altın torbalarını arabaya yüklediler, tepeye tırmanmaya başladılar. Welshman'ların evinin önüne geldiklerinde, dinlenmek için durdular. Tam bu sırada yaşlı Welshman evinden çıktı. Karanlıkta kıpırdayan kuşkulu gölgeler görerek:

“Kim var orada?” diye bağırdı.

“Hucky ve Tom Sawyer.”

“Çok iyi, ben de her yerde sizi arıyordum. Benimle gelin çocuklar. Herkes sizi merak ediyor. Çabuk olun, arabanızı ben çekerim. Sandığım kadar hafif değilmiş. Tuğla mı var nedir? Yoksa hurda demir mi?”

Tom, sakin bir ifadeyle:

“Hurda demir var...” dedi.

“Ne tuhaf çocuklarsınız, bütün gününüzü bu hurdaları toplamakla mı geçirdiniz? Haydi, çabuk olun bakalım.”

Çocuklar merak içindeydiler. Yaşlı Welshman:

“Madam Douglas’ın evine gittiğimizde öğrenirsiniz...” dedi.

Hucky korkarak:

“Biz kötü ber şey yapmadık ki, Mösyö Jones...” dedi.

Welshman gülerek:

“Bilemem, oğlum. Siz Madam Douglas’la dost değil misiniz?”

“Evet, bana çok iyi davranmıştı.”

“Öyleyse neden korkuyorsun?”

Madam Douglas’ın evinin önüne geldiklerinde bütün evin ışıklar içinde olduğunu gördüler. Thatcher’ler, Harper’lar, Rogers’ler, Polly Teyze, Sid, Mary, köyün papazı ve bir de gazeteci, hepsi orada toplanmışlardı. Herkesin üzerinde yeni elbiseleri vardı. Madam Douglas çocukları

içten karşıladı. Onların ise her tarafı kil ve mum lekeleri içindeydi. Polly Teyze kaşlarını çatarak Tom'a başını salladı. Bu iki çocuğun çektiği acıyı hiç kimse çekmiyordu.

Mösyö Jones:

"Tom'u evinde arayıp bulamayınca ümidimi kesmiştim..." dedi. "Fakat evden çıkarken, Hucky ve Tom'la burun buruna geldim. Buraya getirdim."

Madam Douglas:

"Çok iyi yaptınız..." dedi. "Haydi çocuklar benimle gelin bakalım."

Onları yatak odasına götürerek:

"Haydi bakalım şimdi yıkanıp giyinin..." dedi. "Size yeni elbiseler, gömlekler ve çoraplar aldım. Herşey tamam. Giyindikten sonra salona gelin. Sizi orada bekliyoruz."

Hucky:

"Tom..." dedi. "Eğer biraz ip bulabilseydik, pencereden kaçabilirdik. Pencere o kadar da yüksek değil."

"Niçin kaçmak istiyorsun?"

"Ben kalabalığa alışık değilim. Sıkılıyorum. Ben aşağıya inemem, Tom."

"Aptallık etme. Korkulacak bir şey yok. Aşağıda seni yalnız bırakmam merak etme."

Birkaç dakika sonra Madam Douglas'ın konukları yemeğe oturmuşlardı. Mösyö Jones kısa bir konuşma yaptı.

Madam Douglas'a kendisi ve oğulları adına teşekkür etti. konuşmasının sonunda ödüllendirilecek bir üçüncü kişinin bulunduğunu söyledi. Kızılderili Joe öldüğüne göre, artık söyleyebilirdi.

Welshman'ler, Madam Douglas'ın hayatının kurtarılmasında büyük yardımı olan Hucky'in hikâyesini uzun uzun anlattılar. Madam Douglas o kadar şaşırmış ve Hucky'a o kadar candan teşekkür etmişti ki, Hucky üzerindeki yeni elbiselerin verdiği rahatsızlığı tamamen unutmuştu.

Bütün gözler Hucky'a dikilmişti. Madam Douglas:

"Artık Hucky'ın da benim evimin altında bir yuvası olacaktır..." dedi. "Onu okula göndereceğim."

Tom, bunu fırsat bilerek:

"Artık Hucky'in da kendi parası var..." diye söze karıştı. "Belki inanmayacaksınız ama onun çok parası var. Gülmeyiniz, bunu kanıtlayabilirim. Bir dakika bekleyin."

Tom, kimsenin kımıldamasına fırsat vermeden dışarıya koştu. Odada kalanlar şaşkın şaşkın biribirlerine ve Hucky'a bakıyorlardı. Hucky ise dili tutulmuş gibi sessizce sandalyesinde oturuyordu.

Az sonra Tom geri döndüğü zaman, kolunun taşıdığı torbaların ağırlığıyla ezilmiş gibiydi. Tom, altınları masanın üzerine dökerek:

"İşte yarısı Huck'ın, yarısı da benim..." dedi.

Orada bulunan herkesin şaşkınlıktan solukları kesilmişti. Tom elinden geldiği kadar süsleyerek hikâyesini anlattı. Mösyö Jones, hikâyeyi dinledikten sonra:

"Ben de çocuklara küçük bir sürpriz hazırladım sanıyordum..." dedi. "Şimdi görüyorum ki, artık bunun değeri kalmadı."

Tom sustuktan sonra paralar sayıldı. On iki bin dolardan fazlaydı. Orada bulunanların hiçbirisi bu kadar çok parayı bir arada görmemişti.

Tom ve Hucky'ın başına konan bu devlet kuşu St. Petersburg kasabasında büyük bir tepki yaratmıştı. Herkes onları hayranlıkla izliyor, gazeteler onların hayat hikâyelerini yazıyordu.

Tom, Hâkim Thatcher'in de gözüne girmişti. Hâkim, Tom'dan başka bir çocuk olsaydı, kızını mağaradan çıkaramazdı diye düşünüyordu. Tom'un en iyi hukuk okuluna gönderilmesini arzu ediyordu.

Hucky Fınn zengin olduktan ve Madam Douglas'ın himayesine girdikten sonra, herkes ona kapılarını açmıştı. Ama olanlar onun üzüntüsünü artırmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Madam Douglas'ın hizmetçileri onu giydiriyor, temizliyor ve saçlarını tarıyorlardı. Çatal bıçakla yemek yiyor, peçete ve bardak kullanıyordu. Okula gitmeye, kiliseye devam etmeye ve güzel konuşmaya mecburdu.

Böyle yaşamaya ancak üç hafta dayanabildi. Sonra, ansızın ortadan kayboluverdi. Madam Douglas onu iki

gün durup dinlenmeden her tarafta boşu boşuna arattı. Üçüncü gün, Tom'un aklına, metruk mezbahanın arkasındaki boş fıçılara bakmak geldi. Gerçekten de Hucky'ı fıçıların birinde uyur bir hâlde buldu. Sağdan soldan aşırdığı yiyeceklerle karnını doyurmuştu. Üstübaşı karmakarışık ve pisti. Saçları günlerdir tarak yüzü görmemişti. Sırtında eski ve mutlu günlerin yırtık elbiseleri vardı. Tom onu oradan çıkarttı. Madam Douglas'ı ve çevresindekileri ne kadar üzmüş olduğunu anlatmaya çalıştı. Dönmesi gerektiğini söyledi. Hucky'un huzuru kaçmıştı. Endişeli bir ifadeyle:

"N'olur, Tom, bana bunlardan söz etme, diye yalvardı. Denedim, ama alışamadım. Ben bu hayata alışığım. Her sabah beni aynı saatte uyandırıyorlar, aynı saatte yemeğe çağırıyorlar, saçlarımı tarıyorlar, samanlıkta yatmama izin vermiyorlar. Bütün bunlar ve giydirdikleri yeni elbiseler beni çok rahatsız ediyor. Pazar günü ayakkabıyla dolaşıyorum. Yaşlı dul hanım ise zil çalıyor yatmaya gidiyor, yine zille yemeğe geliyor. Herşey zillerle ve düzenli. İçime fenalık geliyor du. Dayanamadım, kaçtım."

"Doğru Hucky, ama bunları herkese yapıyor."

"Dinle Tom, herkes ne yaparsa yapsın, beni ilgilendirmez. Ben bu hayata dayanamıyorum."

"Huck, biraz çaba harcasaydın belki de bu hayatı severdim."

"Sevmek mi? Hayır, Tom. Zengin olmayı ve rahat evlerde oturmayı istemiyorum. Ormanları, nehri ve samanlığı

seviyorum ben. Yalnızca onlara bağlı kalacağım. Bu zenginlik ortaya çıkmasaydı, silahlarımızla ve mağaramızla ne güzel birer eşkiya olurduk."

Tom, Hucky'ın zayıf tarafını yakalamıştı. Ciddi bir tavırla:

"Hucky..." dedi. "Zengin olmak eşkiya olmamıza engel değil ki. Çok yakında küçük bir eşkiya çetesine önderlik yapacağım. Gizli mağaramız da karargâh olacak."

"Doğru mu söylüyorsun, Tom?"

"Şimdiye kadar sana hiç yalan söylediğimi gördün mü? Ama böyle sefil bir hayat yaşarsan, seni çetemize alamayız."

Hucky' ın sevinci bir anda sönüvermişti. Üzgün bir sesle:

"Ama beni korsan çetesine almıştın."

"Evet ama bir eşkiyanın bir korsandan daha yüksek özellikleri olması gerekir. Eşkıyalık korsanlığa benzemez."

Hucky kısa bir sesizlikten sonra, kendi kendisiyle mücadele ederek:

"Peki Tom, Madam Douglas'a geri dönüp, bir ay daha bu hayatı deneyeceğim..." dedi. "Çeteye girebilmek için bu hayata dayanmaya çalışacağım."

"Haydi, gidelim öyleyse. Madam Douglas'a, seni biraz daha özgür bırakmasını söyleceğim."